

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ

SPECIAL

**ZÁŘÍ
2011**

zdarma

JAN FÍČEK

LEGENDA Z METEORU

JAK ŽIJE

STANISLAV LEVÝ

EXTRA

HLASATEL Z JULISKY

TRÉNINK

TÝDENNÍ MIKROCYKLUS

**Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my**

 PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ

Váš dodavatel tepla pro Prahu
a partner Pražského fotbalového svazu

Pražská teplárenská a.s., Partyzánská 1/7, Praha 7 / www.ptas.cz

STR. **2-5**

ROZHOVOR

LEGENDA METEORU
JAN FÍČEK

STR. **10-11**

HISTORIE

TRAMVAJOVÁ
LIGA

STR. **20-21**

PROFESE

JAN PYŠEK
- KAMELOT

EDITORIAL

Vážení fotbaloví přátelé,

úspěšně jsme vstoupili do nové sezony a soutěže po celé Praze se rozeběhly. Věříme, že slavnostním výkopem nové sezony jsme založili novou tradici, která i nadále bude provázet pražský fotbal v dalších letech. Doufám, že i sami cítíte, že v rámci Pražského fotbalového svazu je vidět více práce než politikaření, a tak by to také mělo zůstat. Byl to jeden z mých cílů před volbami a budu rád, když se bude pokračovat v nastoleném trendu.

Rozeběhly se nové internetové stránky a spolu s nimi i videopřenosy ze zápasů Pražská teplárenská přeboru mužů. Jsou to důležité kroky, kterými se snažíme zlepšovat image pražského fotbalu pro širou veřejnost. Na internetových stránkách najdete nejen podrobné informace z pražského fotbalu, ale i soutěže o zajímavé ceny. Fotbal je především zábava, i když vím, že za tím stojí spousta práce a nervů. Chceme vám novinkami v PFS alespoň trochu práci ulehčit a nabídnout i zábavu a zajímavé fotbalové zážitky.

Příjemné fotbalové babí léto vám přeje...

Ing. Dušan Svoboda
předseda PFS

POD PALBOU STR. **6**
ROZHODČÍ ALENA RODOVÁ

ZAJÍMAVOST STR. **8**
ZAHÁJENÍ SEZONY PFS

JAK ŽIJE STR. **12-13**
INTERNACIONÁL STANISLAV LEVÝ

EXTRA STR. **14-15**
HLAS Z JULISKY: TOMÁŠ HUBÁČEK

MLÁDEŽ STR. **16-17**
STRÍDAVÉ STARTY / OPAKOVANÉ STRÍDÁNÍ

KLUB A STADION STR. **18-19**
TJ BŘEZINĚVES

TRÉNINK STR. **22-23**
TÝDENNÍ MIKROCYKLUS

FOTO MĚSÍCE STR. **24**
WEB PFS

Pražský fotbalový speciál

Ročník II – září. Vydává: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P.O.Box 2, 110 15 Praha 1. Kontakt: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz. Redakce – odpovědný redaktor: Lukáš Vrkoč. Spolupracovníci: Petr Veselý (marketing), Radim Trusina a Štěpán Šimůnek (texty), Ondřej Hanuš a Pavel Slavíček (foto), Soňa Charvátová (korektury), Jiří Formánek. Grafická úprava, tisk: PRESCO GROUP, a.s., Máchova 21, 120 00 Praha 2. Náklad: 7500 ks.

Foto na obálce: Ondřej Hanuš

FÍČEK: V KABINĚ MI ŘÍKAJÍ LEGENDO

VYHLÁŠENÝ PRAŽSKÝ KANONÝR JE NA METEORU HOLKOU PRO VŠECHNO

TEXT: Radim Trusina / FOTO: Ondřej Hanuš

At' hrají fotbalisté Meteoru jakoukoliv soutěž, pořád mají jednu jistotu: **JAN FÍČEK** bude střílet góly. Se svými statistikami by vyhrával tabulky střelců snad i mezi hokejisty. Sezona pod 20 gólů? Pro tohoto útočníka nemyslitelné. I v nové sezoně začal zobra: během čtyř kol nastrádal pět gólů, další trefu přidal v Ondrášovka Cupu proti Slavii. „Střílení gólů mě nikdy neomrzí,“ usmívá se dvaatřicetiletá žijící legenda klubu z Libně.

Máte spočítáno, kolik jste už dal v životě gólů?

Bylo jich docela dost, ale spočítané góly mám jenom v Meteoru. Teď tady začínám sedmou sezonu a zatím jsem dal 168 gólů. To jsou jenom mistrovské zápasy, nepočítám k tomu góly v přípravě a na zimních turnajích.

Máte dobrý přehled, protože si góly v Meteoru píšete?

To ne, ale jelikož se pořádají různé střelecké soutěže, dost se o tom psalo, tak jsem si ty góly sečetl. Za Meteor těch branek bylo ještě víc, hrál jsem

tady už rok po dorostu, góly jsem dával i ve Slavii, na Admiře a v Kolíně. Určitě jich je přes dvě stovky. Na Meteoru máme pana Tůmu, který vede historii klubu. Musím se ho zeptat, jestli nezná přesné číslo.

Meteor byl založený v roce 1896. Na jaké místo v historii se tipujete?

Tak tenhle údaj už znám: jsem první, druhého v pořadí podle počtu gólů jsem už předstihl o hodně. (směje se)

A jaký je to pocit, být hrající legendou klubu ve 32 letech?

Nikdy mi to tak nepřišlo, neřeším

U branky, tam je prostor Jana Fíčka i v zápasech.

to. Znáám své úkoly, na hřišti jsem proto, abych střílel góly. Nic jiného se ode mě nečeká, počítá se s nimi. Až je přestanu dávat, bude to horší.

Zatím ale u fanoušků platí, že Meteor = Fíček. Lidé si tenhle klub bez vás nedokážou představit. Co vy na to?

Kluci mi občas v kabině schválně říkají, že jsem legenda a takové řeči. Komentují všechno. Bývalý trenér Kopaniny pan Mejdr v rozhovoru uvedl, že by mi na Meteoru měli postavit pomník. Náš nový kouč Pleticha taky říkal něco o pomníku, takže si toho vyslechnu dost.

Myslíte si, že se toho pomníku dočkáte?

(směje se) Nevím, až taková legenda asi nebudu, ne? Ale nechám se překvapit, co se bude dít, až s fotballem skončím. Zatím se ale nechystám. Chci hrát na téhle úrovni ještě pár let.

To se mají soupeři na co těšit. V každém roce dáváte mezi dvaceti a třiceti góly...

Za poslední roky mám průměr 27

Jako správce má na starost samozřejmě i úpravu trávníku.

KDO JE JAN FÍČEK

- Narodil se 10. dubna 1979
- Je odchovancem Slavie, kde prošel od žáků až do mužského B-týmu, za který pravidelně nastupoval a střílel góly ve třetí lize už v 17 letech. Jeho spoluhráčem byl tenkrát třeba Jiří Štajner.
- Patřil do týmu, který vyhrál dorosteneckou ligu, stejně tak zná pocit vítěze třetí ligy. Jako odchovavec nedostal kvůli drahým posílám Slavie šanci v A-týmu.
- Brzdily ho zdravotní problémy. Doktoři zjistili, že přechodil mononukleózu, pak mu

- diagnostikovali zánět ve svalcích. Byl často unavený. „Doktorka mi řekla, ať hraju fotbal na úrovni, na kterou se cítím,“ vzpomíná. Tím naděje na velkou kariéru skončily.
- Ze Slavie šel na rok do Meteoru, pak hrál třetí ligu v Admiře a Kolíně. Všude byl nejlepší střelec, před šesti roky vzal nabídku Meteoru, kde zůstal dodnes. V klubu dělá správce a trénuje žáky.
- Za posledních šest sezon v Meteoru dal 162 gólů v mistrovských zápasech! Dalších šest přidal do půlky září v této sezoně.

Pod 20 gólů za sezonu v dresu Meteoru? Nemyslitelné!

gólů na sezonu. Nejvíce jsem dal v přeboru 31 gólů, když jsme s Meteorem postupovali z I. A třídy, nastřílel jsem ve dvaceti zápasech 30 gólů. To si dobře pamatuju.

Vypadá to, že při tomhle tempu budete už v této sezoně atakovat dvoustovku gólů v mistrovských zápasech za Meteor. Láká vás tahle meta?

Určitě láká! Budu se o ty góly muset zajímat víc, abych věděl, jak na tom jsem. Bylo by krásné dostat se na tuhle metu. Snad se dočkám.

Dáváte opravdu spoustu gólů. Kolik z nich si zpětně vybavíte?

Moc ne, možná ty z minulé sezony. Ale kdybyste se mě zeptal, jak vypadal můj gól v nějakém zápase tři roky zpátky, tak to fakt nevím.

Vzpomenete si aspoň na nějakou důležitou branku?

Jeden nejdůležitější gól nemám. Beru to tak, že každý pomůže k bodům, které se sčítají, a pak z toho může být nějaký úspěch. Dobře si ale pamatuju na zápas, kdy jsme museli vyhrát v Hostivě, abychom postoupili do přeboru. Bylo to o všechno. Dal jsem tam dva góly a vyhráli jsme.

A co nejhezčí gól?

Tady mám favorita. Jeden se mi opravdu povedl. Bylo to v přeboru proti Motorletu B, šel na mě centr přes celé vápno a já mě trefil z voleje tak krásně, že šel křížem přes celou bránu do šibenice. Bylo to za stavu 0:0. Později k nám přišel z Motorletu Matěj Čmejla a hned mi to připomenul. Říkal, že takový gól nikdy neviděl. To byla asi moje nejhezčí trefa.

Jak vypadá váš typický gól?

Nepamatuju si, kdy jsem naposledy dal gól za šestnáctkou. Často se prosadím po brejku, klička obránci a střela podél gólmána. A občas nějaká ta dorážka.

Vy a dorážec? To mi k vám moc neseď.

Tak úplný Horst Siegl asi nejsem, možná takový David Lafata, akorát on má lepší hlavu. Já nejsem žádný hlavvičkář. Z mých gólů jich hlavou padlo maximálně deset. Já si ani žádný nepamatuju.

Zato se umíte prosadit z přímého kopu, vaší specialitou jsou penalty. Ještě jsem vás nikdy neviděl minout.

Ale jo, už jsem taky nedal, ale já si v podobných situacích věřím. Stalo se mi, že jsem penaltu neproměnil, pak byla druhá v zápase a šel jsem znovu. Já na penalty chodil vždycky. Beru to i jako svou povinnost. Tým na mě spoléhá, ale vím, že by mi nikdo nic nevyčítal, kdybych nedal. Nemám nervy, jdu na penaltu vždycky s čistou hlavou.

V čem je vaše největší síla?

Dřív jsem byl hodně rychlý, což je postupem času horší. Ale výhodu mám určitě v tom, že umím podržet balon, mám snad i docela slušnou kopací techniku. Skoro vůbec nestřídám nárt, všechno se snažím uklízet placírkou, ránu u mě neuvidíte.

Podobných trofejí, jako je ta pro nejlepšího střelce Prahy, má doma víc.

Honza je smířený s rolí klubové holky pro všechno.

Ze všech stran se na vás hrne chvála. Znáte vůbec slovo kritika?

Mám i horší zápasy, ale celkově snad podávám stabilní výkony. Moji výhodou je, že útočník se hodnotí podle gólů. A ty dávám. Když ne-

jený. Baví mě i trénování. Až jednou skončím s hraním, chtěl bych trénovat v mužském fotbale. Mám základní licenci, ale chci si udělat vyšší.

Může Fiček trenér překonat Fěka střelce?

„SKORO VŮBEC NESTŘILÍM NÁRTEM, VŠECHNO SE SNAŽÍM UKLÍZET PLACÍRKOU.“

udělám na hřišti nic a pak rozhodnu v poslední minutě, nikdo mě nebude kritizovat. Takový je třeba Inzaghi. Celý zápas odchodí, pak dá gól a je za hvězdu.

Když jsme u těch hvězd. Máte nějaký fotbalový idol?

Dřív jsem obdivoval Maradonu, to byl můj fotbalový vzor, i když to nebyl útočník. Pak už nebyl nikdo takový. Samozřejmě Ronaldo a Messi jsou famózní fotbalisté, ale vzor byl jen jeden: Diego.

Na Meteoru jste kapitán, nejlepší střelec, pokladník, trenér mládeže a správce. Jak to všechno dohromady zvládáte?

Je to náročnější, ale dá se to. Všechno se točí kolem fotbalu, jsem spoko-

Snad nejsem nejhorší střelec, ale doufám, že trenér budu taky obstojný. (usmívá se)

Celé dny trávíte na Meteoru. Jaká je vaše obvyklá náplň?

Přes den si musím splnit svoje správcovské povinnosti. Od půl čtvrté mám trénink s dětmi, od půl šesté pak svůj s áčkem. Dělán tady všechno: sekám, hnojím, lajnuju, peru dresy, uklízím kabiny, starám se o to, aby bylo v areálu čisto. Ale mám tady pomocníka, pana Kolína, tomu patří velký dík. Hodně mi pomáhá.

Takže nejste jen výborný střelec, ale také zručný správce, který umí všechno spravit a zařídit?

Jsem taková holka pro všechno, za ty roky jsem se už naučil, kdy se

má hnojit, kdy se má zasít tráva. Nejhorší je to ale v zimě, kdy se modlím, aby nesněžilo. To pak musím odklízet. Takový správce má co dělat od ledna do prosince, není to žádné leháro.

Váš život se točí hlavně kolem fotbalu. Berete se jako fotbalový profesionál?

Dostávám peníze za správcovství i za fotbal, ale jako fotbalový profík se necítím. Rozhodně neberu statisíce, ale nestrádám. Kdybych nebyl spokojený, tak tady nejsem. Nic jiného nehledám.

„AŽ JEDNOU SKONČÍM S HRANÍM, CHTĚL BYCH TRÉNOVAT V MUŽSKÉM FOTBALE.“

Ale nabídky chodí pravidelně každý rok, ne?

Chodí, ale kluby už vědí, že se nikam nehrnu. Lidi se mě ptají, proč nehraju výš, ale abych odešel, to by musela být nabídka z ligy, a to už mě asi nečeká. Pro mě už nemá cenu chodit někam do třetí ligy, tu jsem hrál šest let, nic to neřeší. To samé druhá liga. Dřív mě chtěli do Mostu, byli tam i další zájemci, ale odmítl jsem.

Dívám se i na finance. Koupil jsem byt, musím ho splácet. Je hezké, že člověk hraje třeba druhou ligu, ale pak nechodí peníze a je problém. Pro mě je lepší kombinovat práci s fotbalem a jsem na tom líp. Když se nestane nic neočekávaného, zakončím kariéru v Meteoru.

Není vám líto, že jste si nikdy nezahrál ligu? Ve Slavii, kde jste vyrostl, jste patřil k největším talentům.

Měl jsem smůlu, že se v mé době do áčka Slavie nedostávali žádní od-

chovanci. Kupovaly se drahé posily, bylo to po éře pana Korbela. Doba pro mě nehrála. Do áčka se tam dostal jen Vláška Šmicer a Martin Hyský. Jinak bez šance. Měl jsem i zdravotní problémy. Často mi někdo říkal, že bych ligu určitě hrál, kdybych byl zdravý, ale já to neřeším. Jsem se svou kariérou spokojený. Dnes se každý mančafť dívá na perspektivu, shánějí kluky kolem 18 let, to už jsem propásl. Upřím-

ně říkám: ligu jsem nezkusil, ale nemrzí mě to. Ligu si nezahrály mraky fotbalistů, kteří jsou určitě lepší než hráči, kteří v ní nastupují. Já bych neměnil. Lákali mě i do Německa, ale na to moc nejsem. Peníze tam jsou slušné, ale abych jezdil takové dálky, to ne. Jsem spíš domácí typ.

Když mluvíte o penězích: dostáváte za své góly nějaké speciální prémie?

Míval jsem peníze za góly, ale už to tak není. Asi se zjistilo, že se to moc nevyplatí. (směje se) Třeba v Kolíně jsem měl ve smlouvě, že za osm gólů během podzimu dostanu prémii 15 tisíc korun. Gólů jsem dal třináct, byl to milý bonus. Ale asi je dobře, že už to tak není, pak bych možná moc hamounil.

Takže za své góly jen platíte do týmové kasy?

Naštěstí jsem pokladník, platilo se jen za hattricky tři stovky, těch nebylo tolik. Nový trenér Pleticha ale změnil sazebník pokut. Zavedl i odměny. Když teď dá někdo hattrick, nemusí platit, ale naopak z kasy tři stovky dostane. Pro mě je to výhodnější. (usmívá se)

Máte nějakého oblíbeného soupeře, proti kterému se vždycky prosadíte?

Admira. Hrál jsem tam, mám větší motivaci a proti ní se mi daří. Škoda, že je teď Admira v jiné skupině.

Jste respektovaný střelec. Koho ze svých kolegů uznáváte vy?

Pro mě je nezapomenutelný Bohouš Strnadel z Přední Kopaniny. Soupeřili jsme spolu, jeden rok vyhrál střelec on, podruhé já. Bohouš byl pan střelec. Na toho vzpomínám. Oba jsme měli v přeboru kolem třiceti gólů, to byly dobré souboje.

V minulém sezoně vyhrál nejlepšího kanonýra přeboru Jan Frýda z Újezdu. V přípravě byl v Meteoru, ale už se vrátil zpátky. Stihl jste jeho výkon okomentovat?

Říkal jsem mu, že devatenáct gólů nic moc. Jenom já jsem dal za naše béčko v přeboru za deset zápasů třináct gólů. Kdybych hrál o pár utkánek víc, tak bych ho dohonil. (usmívá se)

Nechybějí vám střelecké dostihy se Strnadelem?

Ale jo, hodně jsme se navzájem sledovali. Ne že bychom si volali, ale koukali jsme se na sebe. Každý jsme jiný typ. Já jsem brejkový, víc do kombinace, on je rozený střelec do vápna.

Vidíte v Praze vašeho nástupce?

V Praze zatím ne. My jsme se s Bohoušem dokázali prosazovat pravidelně každý rok. Jsou tady kluci, kteří vyltnou, jako byl Novák nebo Bičaník, ale v další sezoně nedokázali své výkony zopakovat. Dobrý střelec musí góly dávat každý rok.

Jak podle vás vypadá dobrý střelec?

Razím heslo, že dobrý útočník se pozná podle toho, že dá v jakékoliv soutěži přes dvacet gólů. Když se ně-

kdo takový najde, už musí něco umět. To je i můj každoroční cíl – dostat se přes hranici dvaceti gólů.

Střelecké statistiky si vylepšujete také při zápasech B-týmu v přeboru, za který chodíte, když je potřeba. To je docela nezvyklé. Jste největší hvězda Meteoru a nemáte problém ráno nastoupit v divizi a odpoledne jít za béčko. Kde berete tolik energie?

Když je potřeba, nemám problém jít za béčko. Už se opravdu stalo, že jsem sehrál dva zápasy během dne. Ráno jsme hráli na Vyšehradě divizi,

automaticky, dneska řeknete mladým, aby to udělali, a ještě vám vynadají.

Jinak ale asi cítíte, že na vás na hřišti hodně spoléhají, ne?

Už jsem to v kabině taky zaslechl, že toho góla stejně vždycky nějak dám. Cítím, že mi kluci věří, a zatím se mi snad daří tu důvěru splácet.

Říkáte, že vás stále baví střílet góly, ale oslavy moc neprožíváte. Proč?

Nejsem ten typ, co by slavil nějak bláznivě. Záleží na důležitosti toho gólu, ale výjimečně něco předvedu. Třeba jsem udělal hvězdu do salta, to už je u mě co říct.

„NEJSEM URAŽENÝ, ŽE MÁM JÍT ZA BÉČKO. NECHÁPU KLUKY, KTERÍ S TÍM MAJÍ PROBLÉM.“

pak jsem jel na Meteor vrátit dresy, dal jsem si řízek k obědu a jel hrát za béčko. Dal jsem gól, vyhráli jsme, vyšlo to dobře. Beru to jako pomoc klubu, není mi jedno, jak na tom béčko bude. Rozhodně nejsem uražený, že mám jít za béčko. Nechápu mladé kluky, kteří s tím problém mají.

V tomhle směru jdete ostatním příkladem. Jste i v kabině vůdčí typ?

Jak kdy. Neřekl bych, že jsem úplně vůdčí typ. Když se mi něco nelíbí, tak se ozvu, a ostatní to snad berou. Jinak jsem ale hodně do srandy. Že bych buzeroval mladé kluky a dělal maséra, že jsem kapitán, to ne. Dneska je jiná doba. Já jsem jako mladý foukal míče

Je pro vás s přibývajícím věkem těžší střílet góly?

Ani ne s věkem jako s tím, že jsou v divizi stále kvalitnější hráči, kteří hrávali ligu. V přeboru bylo lehčí dávat góly, ta soutěž je přece jen nižší. Je to těžší, ale extra rozdíl nevidím.

A co jiný rozdíl: tipněte si, kde by byl Meteor bez vás?

Dneska mě zastavil soused a říkal: Zase jsi dal dva góly, co by ten Meteor bez tebe dělal? Asi by tady byli jiní útočníci, kteří by dávali góly.

Jste trenér, můžete si svého nástupce vychovat.

Ročník 1999 je hodně silný. Budu se snažit. (směje se)

UMÍME ZABEZPEČIT COKOLIV
H-S-P
Mechanické, elektronické a speciální zabezpečení
www.h-s-p.cz

POD PALBOU

O NEPOSLUŠNÉ PROPISCE

ROZHODČÍ ALENA RODOVÁ V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU SPECIÁLU

TEXT: Lukáš Víkoč / FOTO: archiv A. Rodové

Pánové, pozor! ALENA RODOVÁ je první ženou-rozhodčí, která dostává prostor odpovědět na osmičku dotazů. Odpovědi stojí za to.

Čím se živíte v běžném životě a jaké máte vzdělání?

Studuji na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy, nyní jsem v posledním ročníku magisterského studia a připravuji se na své budoucí povolání.

Musí rozhodčí před zápasem striktně dodržovat životosprávu?

S prázdným žaludkem na utkání rozhodně nejdu, to by se mi špatně běhalo a kručelo mi v břiše. Samozřejmě že se před utkáním nepřejídám, to nedělám ani běžně, snažím se jíst vyváženě, normálně, ale myslím, že je nejlepší, když člověk jí všechno. Zásadně se ale nestravuji ve fastfoodech. Také se neopíjím, ale po utkání je bezva zajít s kolegy na pivo a zhodnotit a popovídat si o něm. K dobré životosprávě patří sport všeobecně, kromě fotbalu řadím do svých zálib jízdu na horském kole, in-line bruslích, volejbal, vysokohorskou turistiku, v zimě běhování a lyžování a obecně cestování a poznávání jiných končin. Rozhodčí musí být v dobré fyzické i psychické kondici.

Co nejhrušší vám hráč(ka) na trávníku kdy řekl(a)? Byl(a) vyložen(a)?

Hráči i hráčky se titulují navzájem sprostými výrazy, někdy tak nazvou i sami sebe po špatné přihrávce, neproměněném gólu atd. I diváci ošklivě

zakřičí na hráče i rozhodčí, až to pak člověka i dost mrzí. Nejvíce mě ovšem vytácejí nadávky dospělých před dětmi a mládeží, tam jsem nekompromisní. Věřím, že se to mění k lepšímu a že se česká mentalita posune trochu jinak. Fotbal je krásný sport, hlavně zábava, tribuny plné lidí se postarají o bezvadnou atmosféru a nevidím důvod, proč to musí kazit sprosté výlevy fanoušků, vždyť fandit se dá i slušně a diváci k fotbalu rozhodně patří. V hlavě mi utkvěl jeden funkcionář, který peril úplně nejvíce. Za své hrubé výrazy byl vykázan z lavičky a při citování jeho slov v zápise o utkání mi to ani propiska nechtěla psát a přemýšlela jsem, jak se to které slovo píše, protože jsem ho ještě nikdy na papír nepsala. Prostě to se tady nedá snad ani citovat a je lepší na to zapomenout.

Co sama říkáte na působení ženských rozhodčích ve fotbale?

Já si myslím, že ženy do fotbalu patří, jen stále nechápu, proč to někteří muži nechtějí respektovat. V zahraničí je to zcela normální a ještě pár dní a bude to zcela normální i u nás, doufám. Já chodím pískat s klukama i holčkama moc ráda a nevidím v tom žádnou raritu, když píská žena.

Jaký byl nejúchvatnější zápas, který jste kdy řídila? Čím byl zajímavý?

Většina utkání má svoje kouzlo a jsou něčím neopakovatelná. Může jít jen o počasí, jako např. průtrž mračen, mlha, vítr, třicetistupňová vedra, utkání,

kde jde o postup či sestup ve skupině, kde hrají známé osobnosti, když hráči, funkcionáři i diváci mají trefné a vtipné poznámky, když raket nebo pes vletí na hřiště a zasáhne míč atd. Moc ráda vzpomínám na utkání, která jsem pískala při svém půlročním studijním pobytu ve Finsku, a na všechny zahraniční mládežnické turnaje a jejich finále, kde člověk musí pískat ze všech sil, aby přehlušil plné tribuny fandících diváků. Teď mám v živé paměti finále finálového turnaje přípravek na hlavním a krásném stadionu v Edenu, kam postoupily nejlepší týmy z celé republiky. A být jako asistent rozhodčího na přípravném přátelském utkání týmu z 1. ligy, kde znám tyto hráče z televize, má taky něco do sebe.

V akci na trávníku

Alena má ráda sport, horské kolo nevyjímaje.

Kdo je váš rozhodcovský vzor a proč? Máte doma jeho zápasy nahrané a učíte se?

Plno kolegů dokáže poradit, pomoci a být dobrým vzorem pro ostatní, předává své zkušenosti dál. Vážím si kolegů, co už něco dokázali a kteří se prosadili na mezinárodní scéně, ale i těch, co pískali jen u nás. Od každého si chci vzít jen to nejlepší, a přitom být individuální, nechci být kopie nikoho a chci mít svůj styl. Můj táta Míra je dost dobrý rozhodčí, mnohokrát mi poradil, co dělat v té které situaci, a můj sen je být ještě lepší než on. S přítelem, který je také rozhodčí, se víceméně doplňujeme a často „klábosíme“ o fotbale a rozhodcování. A samozřejmě musím jmenovat Dášu Damkovou. Utkání nahraná nemám, ale dají se stáhnout z internetu.

Na jakém stadionu v Praze mají nejlepší párek a kde nejlepší kantýnu?

Víte, že ani nevím... V tomhle směru nemám žádný nejoblíbenější stadion. Párek a klobása je typické pofotbalové jídlo, ale nejvíce mi chutná tam, kde je celkově dobrá atmosféra. V kantýně si dám ráda točenou malinovku.

Jak byste trestala rozhodčího, který prokazatelně přijal úplatek?

O úplatcích se ve fotbale a v české společnosti hodně hovoří. Také jsem slyšela pár vtipných historek na toto téma, které se léta tradují a staly se již před „x“ lety. Myslím si, že nejhorší trest pro rozhodčí je zákaz činnosti, protože pískání je jako droga. Na druhou stranu mě mrzí, že za každou chybu či spornou situaci vidí lidé primárně korupci. Až si jako rozhodčí u nás vybudujeme lepší pověst, budeme mít pískání mnohem snadnější. ■

www.royalsport.cz
ITALY
Royal
team sport
KOMPLETNÍ TÝMOVÉ VYBAVENÍ

DV
SPORT
VÝHRADNÍ DOVOZCE

DV SPORT U elektrárny 6, Praha 7, tel/fax: 266 710 785, mail: info@dvsport.cz

ZVÝHODNĚNÁ NABÍDKA VYBAVENÍ

VYUŽIJTE PŘEDSEZONNÍ SLEVY A NAKUPTĚ LEVNĚ A KVALITNÍ OBLEČENÍ PRO VÁŠ TÝM!

1/ BRIGHT

450,-

VEL. M,L,XL

VEL. M,L,XL

VEL. M,L,XL

2/ BURST

470,-

VEL. L,XL

VEL. XL

VÍCE NAJDETE NA WWW.DVSPORT.CZ

3/ RAVING + SOUPRAVA

1.190,-

4/ EVASIVE + SOUPRAVA + BUNDA

1.390,-

5/ RIVER + SOUPRAVA + BUNDA

1.550,-

VEŠKERÉ CENY JSOU VČETNĚ DPH 20%

ODSTARTOVÁNO!

VEDENÍ PFS ZAHÁJIL SEZONU SLAVNOSTÍ NA HŘIŠTI TEMPA

TEXT: Lukáš Víkoč / FOTO: Pavel Slaviček, Ondřej Hanuš

Představení nového loga Pražského fotbalového svazu, spuštění moderního webu, bohatá tombola a vynikající občerstvení. Menu zahajovacího večírku nové sezony v hlavním městě za doprovodu kapely Motovidlo, která zpřijemňovala chvíle všem příchozím, bylo opravdu pestré.

Ještě dvě hodiny před pivním festivalem, jak vedení svazu slavnostně pracovně nazvalo, se nad celou Prahou spouštěly provazce vody a trávník tréninkového hřiště na Tempu byl jednou velkou louží či dokonce rybníkem. Díky ohromnému úsilí pořadatelů a všech, kdo byli ochotni pomoci,

se však celá plocha stačila připravit tak, aby se hosté celý večer nebrodili po kotníky ve vodě.

Kapela Motovidlo začala hrát a nabízela nenucenou zábavu k popjění

piva, nealka a konzumování mnoha dobrůt. Postupně se schylovalo k tomu důležitému. A sice k odhalení nového loga PFS a také internetových stránek, které dostaly potřebný šmrnc. „Věřím,

O zábavu se mj. starala skupina Motovidlo.

me, že slavnostním výkopem nové sezony jsme založili novou tradici, která i nadále bude provázet pražský fotbal v dalších letech.“ řekl předseda Pražského fotbalového svazu ing. Dušan Svoboda. „Snažili jsme se zachytit požadavky moderní doby a udělat stránky dynamičtěji. Nyní na nich mimo jiné konečně funguje fotogalerie a jsou propojeny se sociální sítí facebook.“ doplnil konkrétně k novému webu Radim Trusina, který má stránky na starost.

Druhým vrcholem pohodového večera se stala tombola, v níž čněla nad ostatními hlavní cena: sportovní vybavení v hodnotě 20 tisíc korun. Nechyběly však ani další zajímavé výhry, permanentky na zápasy pražských prvoligových klubů, vstupenky na zápas ČR – Španělsko, slevový poukaz na zájezd atd. Vyhrát sice nemohli všichni, během sezony se však jistě alespoň dílčích vítězství dočkají! ■

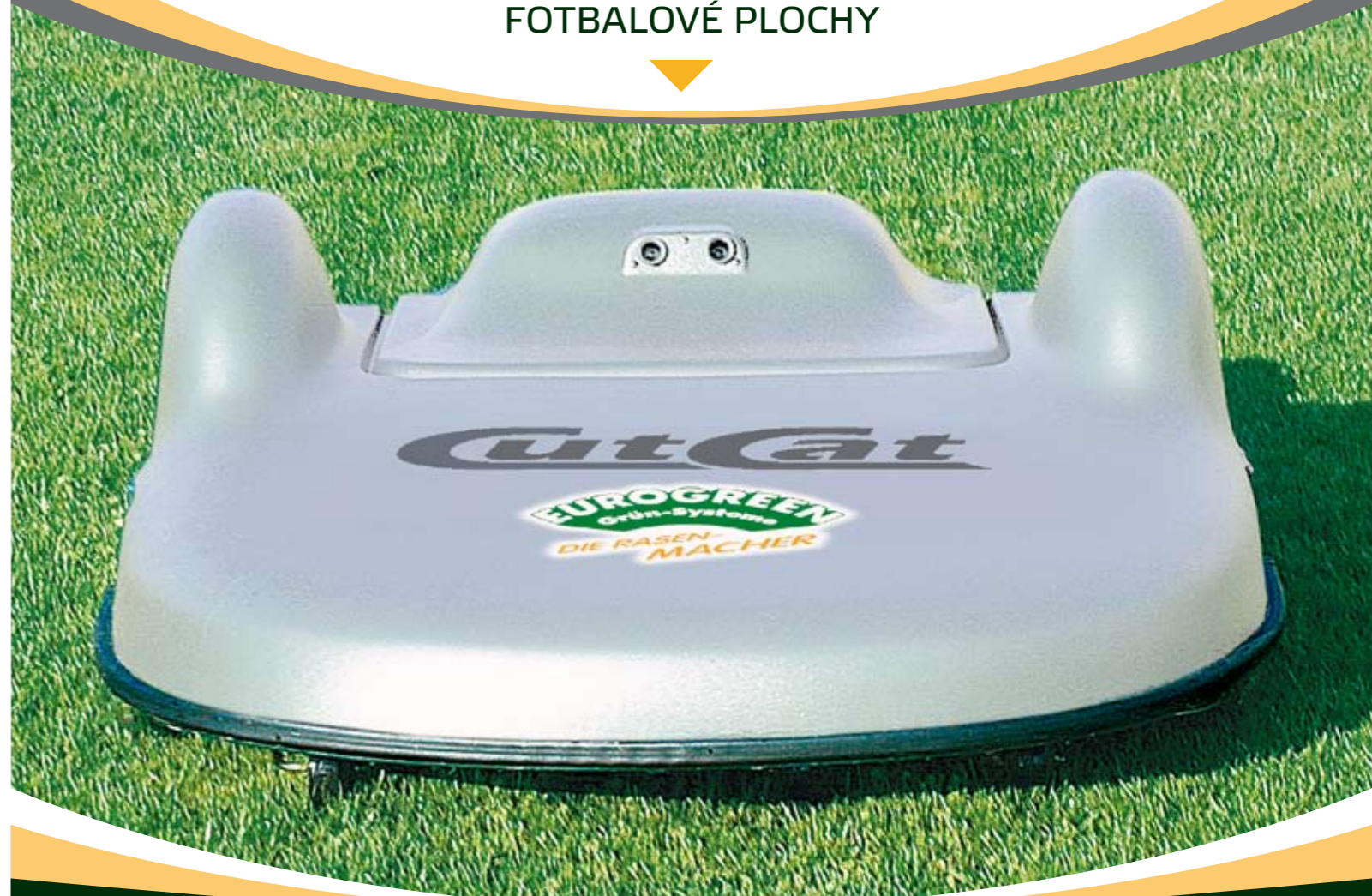
NOTEBOOKY PRO KLUBY

Projekt TV.com běží od začátku sezony na plné pecky a zápasy z pražského přeboru mají na internetu velkou sledovanost - ty živé i z archivu. Aby ale mohly být pořízeny, museli zástupci klubů nejvyšší pražské soutěže nařadit potřebné vybavení a to se stalo těsně před zahájením sezony. „Notebooky a grabovací karty pro zajištění přenosů byly rozdány. Dvě třetiny týmů jsou v tuto chvíli připojeny a pravidelně vysílají. Ostatní kluby

na zajištění internetového připojení intenzivně pracují a svá domácí utkání prozatím alespoň nahrávají na kameru a později uploadují na web. Projekt se poměrně daří, z každého kola lze v tuto chvíli shlédnout alespoň polovinu utkání a počet vysílajících zápasů postupně narůstá. Samozřejmě ale neustále pracujeme na vylepšování kvality přenosů.“ říká ing. Petr Veselý, osoba odpovědná za projekt TV.com.

Před startem sezony proběhlo fasování.

NOVÝ AUTOMATICKÝ ŽACÍ SYSTÉM PRO TRAVNATÉ FOTBALOVÉ PLOCHY

Nový žací robot CutCat

INOVATIVNÍ TECHNIKA PRO INTELIGENTNÍ ŘEŠENÍ SEČENÍ TRAVNATÝCH PLOCH

Zefektivnit, z hospodárnit a zjednodušit procesy je cílem každé, pro budoucnost vyvíjené moderní techniky. Řešení automatického žacího systému „CutCat“ vám nabízí ještě o krok více. Je pro každého provozovatele sportovních travnatých ploch základem pro vstup do moderního managementu sportovišť, který redukuje náklady, uvolňuje kapacity personálu a současně zvyšuje užité vlastnosti travnaté sportovní plochy.

AUTOMATICKÉ KOSENÍ TRAVNATÝCH PLOCH

- **Perfektní funkčnost:** Jinak než jsme zvyklí probíhá kosení s novým žacím robotem „CutCat“ – denně, nezávisle na počasí, času a bez obsluhy. Celé kosení je naprogramováno. Dále pak je „CutCat“ hlídán pomocí GPS/GPRS. Tím je zabezpečeno jeho přesné vyhledání a můžeme i na dálku získávat důležitá data.
- **Výkonný stroj pro velké plochy:** Vybaven dvěma silnými elektromotory nabízí žací robot „CutCat“ dostatek rezervního výkonu pro se-

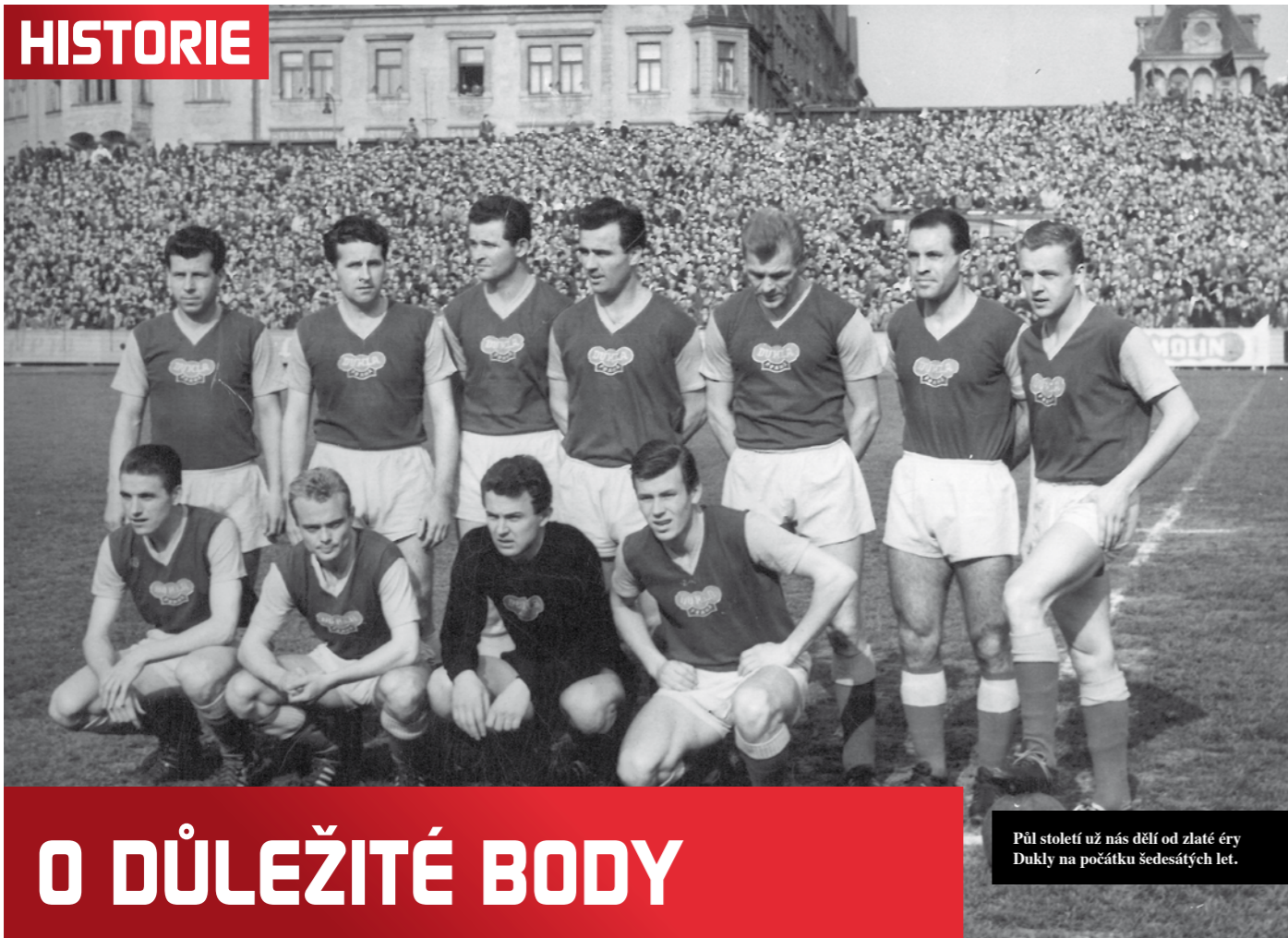
čení až 12.000 m². Přitom dokáže „CutCat“ denně pojezdít až 98% plochy a to principem nahodilosti. Svoji energii berou motory z vysokou výkonnostní nabíjecí baterie, které má výdrž 2 hodiny sekání – potom najíždí „CutCat“ automaticky do nabíjecí stanice a po dobití pokračuje ve své práci..

- **Bezpečnost:** Vymezení kosené plochy je zabezpečeno pomocí zabudovaného indukčního kabelu. Další bezpečnostní výbava – sonarová technika, detektor vzdálenosti a pneumatický dotykový vypínač – zaručují bezchybný a bezpečný provoz žacího robota při pracovní rychlosti 3,6 km/hod. Pokud bezpečnostní systém rozpozná překážku, vyhne se jí „CutCat“ sníženou (1,8 km/hod.) rychlostí.
- **Využitím předností sekačky CutCat** uspoříte čas pro ošetřování trávníku, eliminujete náklady na pohonné hmoty, odvoz a likvidaci posečené trávy. Pracovníci údržby získají čas na zintenzivnění další údržby trávníku.

EUROGREEN
Grün-Systeme
EXPERTI PRO TRÁVNÍK

EUROGREEN CZ s.r.o
Náměstí Jiřího 2
407 56 Jiřetín pod Jedlovou
tel/fax: 412 375 333
e-mail: info@eurogreen.cz
www.eurogreen.cz

Půl století už nás dělí od zlaté éry Dukly na počátku šedesátých let.

O DŮLEŽITÉ BODY V TRAMVAJOVÉ LIZE

KAPITOLY Z HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU

TEXT: Miloslav Jenšík / FOTO: archiv autora

Mnozí pražští fanoušci, ale i hráči, trenéři a funkcionáři tak žerem přezdívali městskému přeboru. Kdo si přitom uvědomí, že tramvajová byla roku 1925 ve svém premiérovém ročníku i opravdová I. liga – vrcholná soutěž? I když byla vyhlášena celostátní asociací, a mohli v ní tedy hrát kterýkoliv tým od Šumavy k Tatrám, všech deset účastníků bylo z Prahy.

Připomeňme si zakladatelské kluby ligy tak, jak se seřadily v konečné tabulce: SK Slavia, AC Sparta, SK Viktoria Žižkov, DFC Prag, ČAFC Královské Vinohrady, SK Čechie Karlín, SK Libeň, AFK Vršovice (příští Bohemians), Nuselský SK a SK Meteor Praha VIII. Z tehdejších devatenácti čtvrtí metropole, označovaných římskými čísly, byla nejšílněji zastoupena Praha VII, zhruba totožná s dnešním sedmým obvodem. Vedle Sparty až do roku 1950 sídlila na Letné také Slavia a do svého zániku v roce 1938 v nejtěsnějším sousedství červenobílých i DFC; slávisťický stadion měl

německým menšinovým klubem dokonce společnou jednu podélnou ročníku málem patřily všechny medailové pozice; „Deficit“ (tak se modrobílým říkalo pro souznění jejich zkratky s termínem z ekonomického slovníku, ale i pro občasnou potíže s rozpočtem) zůstal za Viktorou pozadu jen o bod – a skóre měl výrazně lepší.

Dvě železka v ohni měla Praha VIII, vedle Meteoru ještě Libeň s hřištěm Na Korábu, po kterém dnes není ani stopy; ještě na přelomu padesátých a šedesátých let se tam ale hrávaly i druholigové a divizní zápasy. Čechie tehdy do „osmičky“ nepatřila, Karlín byl ještě samostatnou čtvrtí. Svou Čechii měla však i Praha VIII. Na rozdíl od karlínské, jejíž sešívání dresy byly modré a bílé, jen hvězdu na srdci měly červenou, barvami libeňské byly černá a bílá. Hřiště měla na Balabence, zhruba v místech dnešní školy. Spolu se Slavojem Žižkov zastupovala hlavní město v šestičlenné II. lize. Slavoj byl doma Na Ohradě, hned vedle hřišť Viktorky a Unionu. Památná místa

staré žižkovské fotbalové slávy od tamtudy vytlačila výstavba bloků obytných domů za hotelem Vítkov.

Jak se onen tučet mužstev kvalifikoval do dvou nově vytvořených nejvyšších soutěží? Jednoduše – stačila přihláška mezi profesionály. Rok 1925 se u nás stal významným rozhraním, zavedl otevřený profesionalismus. Obě ligy, vyhrazené profíkům, se osamostatnily od amatérských soutěží. Kdo se prokázal profesionálními smlouvami svých hráčů, ten v nich mohl hrát.

Dvě slovky měsíčně

Professionalismus to byl trochu na baterky – samozřejmě s výjimkou obou „S“. Ta disponovala početnými kádry hráčů, pro které byl fotbal povoláním. Přesto také na Letné mnozí, třeba i takový Plánička, měli vedle toho svá civilní zaměstnání, někdy formální, jindy s jistými úlevami opravdu vykonávaná. V ostatních ligových klubech takové postavení patřilo pouze vybraným hvězdám, ostatní by fotbal neuživil.

Ve snaze předejít tomu, aby se přihláška mezi profesionály stala pouhou vstupenkou do elitní soutěže, vymysleli v asociaci pojistku: kluby musí placeným borcům garantovat minimální měsíční příjem 200 Kč. Tehdejší koruna měla sice mnohonásobně větší kupní sílu než ta současná, ale ani tak o žádný balík nešlo. Přesto si vrabci štěbetali na střeších, že některé týmy na to ani náhodou nemají. Prostě vedle řádných smluv uzavřely s většinou hráčů nepsanou dohodu o obcházení stanovené spodní hranice příjmů. Pojistka moc nefungovala...

Byly kluby, které v amatérském táboře setrvaly z idealistických pohnutek. Mezi těmi hrál nejvýznamnější roli černobílý Union Žižkov, až do té doby jeden z nejlepších. V lize by se určitě neztratil, stejně jako třeba brněnské Židenice nebo předchůdce dnešního bratislavského Slovanu. Ty pro změnu vedly k nezájmu o přechod mezi profesionály důvody ryze praktické. Před věčným cestováním za ligou do Prahy dávaly přednost atraktivním zápasům se špičkovými kluby z Vídně a Budapešti, s nimiž to k sobě měly podstatně blíže. Své borce vyplácely i bez smluv, takže se o ně nemusely příliš bát. V Brně si je pojistili ještě jinak: existenční jistotou ve Zbrojovce, kde byla většina hráčů zaměstnána.

Čistě pražská vrcholná soutěž však už s druhým ročníkem vzala za své. Její organizace se na několik příštích let ujala Středočeská župa, klubům

Boj o mistrovský titul už dávno není výlučnou záležitostí dvou „S“, ale jejich vzájemné souboje jsou stále kořením ligy.

z jiných regionů byl přístup předem uzavřen. To všem neplatilo pro Kladno.

Pražský výběr 1952

Už rok 1951 přinesl jednu z nejnesmyslnějších reorganizací našeho fotbalu – a že jich v těch letech nebylo málo! Škrtem pera byla zrušena II. liga a s ní i tehdejší čtyři divize. Druhým nejvyšším soutěžním stupněm se tak staly krajské přebory; celkem jich v té době v Československu bylo devatenáct! Tehdejší Pražský kraj spojil metropoli v jeden celek s dnes samostatným středočeským regionem. Vzhledem k rozlehlosti území i počtům registrovaných týmů a hráčů byly vytvořeny dvě skupiny krajského mistrovství po deseti mužstvech. Praha měla v jedné pět a ve druhé čtyři zástupce.

Po roce došlo k rozloučení a metropole si vytvořila vlastní soutěžní

DOBOVÉ STRÍPKY

AMATÉRSKÝ VÝKVĚT – Počínaje rokem 1925 se nejlepší týmy župních I. tříd po osm let utkávaly v závěrečném turnaji o amatérského mistra republiky. I tady zprvu dominovala Praha. Hned napoprvé měla mezi semifinální tři týmy, pohár si odnesl Union. Rok poté měl celostátní šampionát košfšské finále, v němž zelenobílá Sparta porazila fialový Českoslovan 5:1. V dalších letech se dvakrát (1931

systém. Vrcholem jeho pyramidy se stal městský přebor v dnešním slova smyslu. Stále ještě však navazoval rovnou na celostátní ligu – a tak se v něm v roce 1952 sešla vskutku pozoruhodná společnost: z dvanácti vybraných mužstev osm, tedy dvě třetiny, v minulosti prošlo nejvyšší soutěží! A mohly jich být celé tři čtvrtiny, kdyby jen pár týdnů před rozehráním soutěže Viktoria Žižkov fakticky nezauzila nesmyslným sloučením do čakovické Avie, tedy za tehdejší hranice hlavního města!

Z předcházejícího ligového ročníku spadla hned tři pražská mužstva. Vedle Slavie, kterou to potkalo poprvé (žel ne naposled) v její bohaté historii, také tehdy anomálií. Jamí část ligy dohrála na čtvrtém místě a všeobecně se očekával její podzimní nápor na vyšší pozice. V letní přestávce však přišla „černá jízda“ za křišťálovým sklem,

a 1933) stal mistrem DFC, který se vrátil mezi amatéry.

ZTRÁTA MAJORITY – Prvním ligovým týmem odjinud než ze středních Čech se až po návratu soutěže pod křídla asociace stal roku 1929 Teplitz FK. Praha poprvé ztratila svou ligovou většinu v sezoně 1931–32, kdy se poměr jejich zástupců s účastníky ze všech ostatních žup vyrovnal na 5:5.

Prvním týmem, který prolomil hegemonii Letné, byla žižkovská Viktorka, mistr ligy 1927/28.

Čermák, Bičkovský a Zelenský, tři esa mistrovské Bohemky z roku 1983

následoval zákaz hry pro celou základní sestavu a podzim odehraný vlastně s běčkem. Také klokani měli tým, který se v lize mohl umístit o několik příček výše. Teď se dostih těchto dvou týmů stal solí městského přeboru.

Sešívání ztratili ve 22 zápasech pouhé dva body – jedinou prohrou s týmem z Ďolíčku. Soupeřům nastříleli 120 gólů, klokani „jen“ 117. Být to ve II. lize a postupovat dva týmy, kdo by rozjetý tandem zastavil? Jenže do ligové kvalifikace šel jen vítěz – Slavia, která zelenobílým utekla o čtyři body. Celkové pořadí podle absurdních, totalitou vnucených názvů vypadalo takto: Dynamo Slavia, ČKD Stalingrad (tak se právě jmenovali klokani), Sparta B (vlastně exligová Libeň, sloučená s rudými v ČKD Sokolovo), Pozemní stavby (Sparta Krč), ČKD Dukla Karlín (Čechie, kdo jiný!), Pražský průmysl masný (někdejší Nuselský, dnes Slavoj Praha), Meopta Košfš (Sparta),

Instalační závody (ČAFC), Loděnice Libeň (Meteor), Posista (Břevnov), Jawa Nusle (SK) a Vysoké školy. To byla soutěž! Nejedna z krajských vítězů by se v ní trásl o záchranu!

V dalších letech však pomalu ale jistě nadešel plíživý ústup z elitních pozic. Dlouholetí kluboví sponzoři a obětaví funkcionáři byli vyhozeni – a tolik národních podniků, aby mohly vzít pod svá křídla všechny, i ty nejmenší týmy, nemělo ani milionové město. Spousta malých pražských klubů v té době zanikla nebo se sloučila do větších celků, zmizelo množství hřišť a s nimi základny pro výchovu fotbalové mládeže.

A tramvajová liga? Od roku 1953 byla třetím soutěžním stupněm, jen o dva roky později čtvrtým, dnes je už dávno pátým. Ale na třech ligových stupních působí celkem osm a ve třech českých divizních skupinách dalších devět pražských mužstev.

STANISLAV LEVÝ: NA ZLÍN BYCH NEJRADŠI ZAPOMNĚL

TRENÉRSKÉ ŘEMESLO SE NAUČIL V NĚMECKU A PŘED ČASEM BYL BLÍZKO EXOTICKÉMU ANGAŽMÁ V SÚDÁNU

TEXT: Štěpán Šimůnek / FOTO: Pavel Slaviček

V osmdesátých letech patřil k nejlepším českým fotbalistům. STANISLAV LEVÝ tehdy zářil v dresu Bohemky, se kterou získal titul, i v reprezentačním týmu, za něž se mu dokonce povedlo jednou skórovat. Postupem času se z vynikajícího obránce stal trenér. Zkušenosti nabrané v Německu zúročil v české lize, ale byl blízký i exotickému angažmá v Súdánu.

Ač se narodil v Praze, poprvé o sobě dal výrazněji vědět v Chebu. „Tenkrát jsem hrál dorosteneckou ligu za Meteor Praha a už v šestnácti jsem začal naskakovat do třetí nejvyšší soutěže,“ vrací se na začátek sedmdesátých let, kdy začala jeho kariéra nabírat svižné tempo. „Pak jsem narukoval do Sušic a následně do Volar, odkud si mě jako nejlepšího střelce vytáhli do Chebu. S ním jsme v roce sedmdesát devět

postoupili do ligu,“ rekapituluje hráč, kterého skvělé výkony katapultovaly do Bohemians.

Přestože se proslavil zejména na postu obránce, klokani ho kupovali jako útočníka. „Už od žáků jsem hrál v útoku, ale v Bohemce jsem se postupně posouval dozadu. Vlastně až na brankáře jsem odehrál všechny posty,“ směje se. V týmu s klokanem ve znaku strávil nejdelší a zároveň i nejúspěšnější část kariéry. „Byl jsem tam devět sezon, vzpomínám na to moc rád. Nejen proto, že jsme v roce 1983 vyhráli titul, ale i díky tomu, že se nám dařilo v Evropě,“ vysvětluje.

Bohemians tehdy každoročně bojovali o titul a pravidelně figurovali v Poháru UEFA. Ve veleúspěšné sezoně 1982/83 dokonce doputovali až do semifinále. „Vyřadili jsme tehdy Admíru Vídeň, St. Etienne, Servette Ženeva a ve čtvrtfinále Dundee Uni-

ted, což byly v té době špičkové týmy,“ připomíná.

Reprezentace? Olympiádu odvála politika

Z výjimečně úspěšného období mohl tehdy těžit i Stanislav Levý, jenže to by nesměl kopat v dobách, když na Pražském hradě seděl Gustáv Husák. „Po zápase s Ajaxem Amsterdam, který jsme vyřadili na penalty a já shodou okolností proměnil tu první, o mě Holanďani projevili zájem. To jsem se ovšem dozvěděl až několik let poté. Stejně to nebylo nic platné, tehdy jste do zahraničí mohl odejít, jen když vám bylo přes třicet a měl jste odehrány dvě stovky ligových zápasů a dvacet reprezentačních,“ říká tehdy pětadvacetiletý Levý, jenž si tak na cizinu musel ještě počkat.

Čekání na zahraniční angažmá si

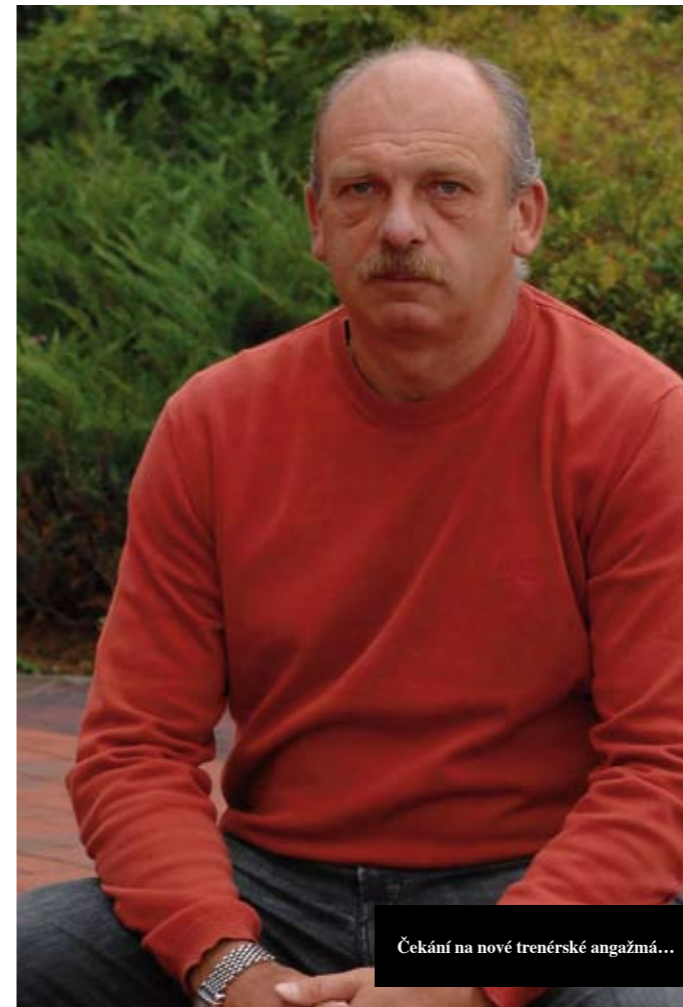
Stanislav Levý byl úspěšným fotbalistou.

muž s neodmyslitelným knírem zpřijemňoval v reprezentaci, mezi jejíž pilíře patřil. „Za národák jsem odehrál pětadvacet zápasů. Užíval jsem si to, byl jsem během tří kvalifikací nepostoupili na žádný závěrečný turnaj. Ale třeba utkání s Dánskem v Bratislavě před padesáti tisíci lidmi bylo něco úžasného.“

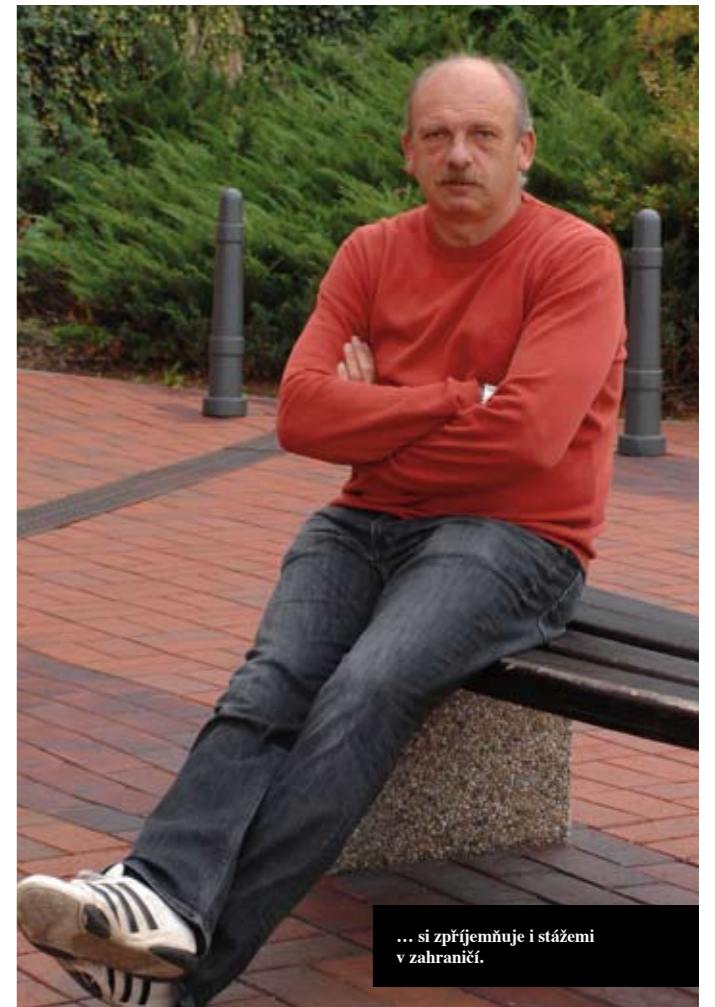
Specifická doba, která mu znemožnila jít vydělávat zahraniční měnu, poznamenala i Levého reprezentační kariéru. „Kvalifikovali jsme se na olympiádu v roce 1984. V zápase se Sovětským svazem, který turnaji předcházela, jsem dokonce dal gól, můj jediný v národáku,“ usmívá se. „Jenže vzhledem k tomu, že země východního bloku Hry v USA bojkotovaly, jsme se do Los Angeles nepodívali,“ lituje.

O kroku vedle

V roce 1988, poté, co dovršil třicátý rok života, se přece jen dočkal. Stanislava Levého si vytáhl Blau-Weiss Berlín, který tenkrát hrál druhou Bundesligu. „Tam jsem strávil čtyři sezony, během nichž jsem byl celkem třikrát vyhlášen nejlepším záložníkem nebo líberem druhé ligy. Ťukali jsme na brány Bundesligy, bohužel ale klub nebyl tak finančně silný, aby si dovolil ještě jednu nebo dvě posily, a skončilo to tak, že v roce 92 už jsme nedostali

Čekání na nové trenérské angažmá...

... si zpřijemňuje i stážením v zahraničí.

licenci na druhou ligu a Berlín sestoupil až do nejnižší soutěže,“ prozrazuje.

Následující a zároveň poslední angažmá strávil Levý u konkuren- ta – v týmu TeBe Berlín, kde se jen o pár měsíců minul s krajanem Janem Suchopárkem. „Já v TeBe do roku 95 hrál a pak pár let trénoval. Honza přišel nedlouho po mně,“ vzpomíná na to, jak se jeho hráčská kariéra překlopila do trenérské. „Vždycky mi bylo jasné, že u fotbalu chci zůstat, protože pro mě znamená všechno. Proto jsem si u nás na začátku devadesátých let udělal licenci,“ vysvětluje kouč, který v Německu strávil úhrnem 16 let. Postupně vedl TeBe, Hannover a Saarbrücken.

Trenérské zkušenosti poté zúročil i ve své vlasti. Nejdříve stál na lavičce žižkovské Viktorky, poté vystřídal Slovácko, Plzeň a Zlín. „Většina těch angažmá byla skvělá, nejvíce jsem si to užíval na Slovácku a v Plzni, se kterými jsme měli úspěchy,“ prozrazuje muž, který však na lavičce zažil i krušné chvíle. Konkrétně při doposud posledním štaci ve Zlíně, který ho zlákal v listopadu 2008, aby se ho o měsíc později zbavil.

„Angažmá ve Zlíně, to byl hodně velký krok vedle. Byl jsem naivní a uvěřil slibům vedení, které mluvilo o koncepční práci. Jenže bylo to úplně jinak, tím lidem šlo o vlastní prospěch a měli úplně jiné představy o fungování profesionálního klubu. V pondělí

Jedenáctka sezony 1985-86 a Levý v ní mezi veličinami československého fotbalu nechybí.

jsem kupovali posily, v úterý je prodávali, ve středu jsme plánovali skvělou budoucnost a ve čtvrtek chtěli hrát s minimálním rozpočtem. Prostě šílené,“ ulevuje si Levý, pro něhož však tento velký krok vedle představoval i dobrou zkušenost.

„Od té doby pečlivě zvažuji, po čem sáhnou a po čem ne, už se do něčeho vrátím za každou cenu a všechno raději do detailu promyslím,“ tvrdí trenér, který je poslední tři roky na volné noze. „Ale není to tak, že bych trénoval nechtěl nebo neměl nabídky. Před nedávnem mě například oslovili představitelé reprezentace Súdánu, tam to ale za podivných okolností padlo. Podobně jako angažmá u jednoho týmu v první kyperské lize. To už jsem byl na letišti a pomalu dával kufry na od- bavení, když mi zatelefonovali, že ze dne na den skončilo celé vedení klubu,“ směje se.

Stanislav Levý však nelituje a nadále je plně „zažrán“ do fotbalu. „Byl jsem na několika trenérských stážích v Německu, sleduji moderní trendy. Chci být stoprocentně připravený. V neposlední řadě spolupracuji s několika bundesligovými týmy, pro které dělám něco jako pozorovatele,“ prozrazuje. A jaké profesní cíle si momentálně dává? „Netlačím na pilu, ale chtěl bych angažmá v nějakém týmu, kde by to mělo hlavu a patu. Mám obrovskou chuť znovu trénovat a motivaci dát zapomenout na ten Zlín,“ uzavírá.

TOMÁŠ HUBÁČEK: HLAS DUKLY

S MIKROFONEM PROŠEL Z I. A TŘÍDY AŽ DO LIGY

TEXT: Radim Trusina / FOTO: Ondřej Hanuš

Možná jste ho nikdy neviděli, ale pokud jste se byli v posledních 15 letech podívat na Dukle, určitě ho znáte: TOMÁŠ HUBÁČEK, fotbalový nadšenec, velký fanoušek dejvického týmu a hlasatel, který vám při fotbalu sdělí všechno důležité. K mikrofonu se dostal úplně náhodou při zápasu přípravek, přes I. A třídu, přebor a divizi s mužským týmem Dukly se pracoval až do ligy!

Nikdy neměl ambice stát se fotbalovým hlasatelem, ani ho to nenapadlo. „Jako student jsem zpíval a recitoval,

takže nějakou zkušenost s mikrofonem jsem měl. Ale hlásit fotbal, to je dost odlišné,“ usmívá se 54letý Hubáček.

Původně na Dukle začínal jako trenér mládeže. To bylo v roce 1995. Pak se ale muži přesunuli do Příbrami a na Julisce začaly krušné časy. „V pokladně jsme měli minus padesát tisíc, vedle trénování mládeže jsme tady s ostatními uklízeli, prali, střídali se na baru, aby měli diváci občerstvení,“ vypočítává. „Pak nás napadlo, že bychom klukům mohli zápasy také hlásit, aby to pro ně bylo zajímavější. U mikrofonu se nás točilo víc, ale čím dál

častěji jsem u něj byl právě já.“ Když se v roce 2001 vrátil na slavný trávník dospělý fotbal, byla už hlasatelna plně v moci Hubáčka. Ostatní mu dali důvěru. „Jsem laik a samouk, věděl jsem, že bych měl přečíst sestavy, ohlásit góly a střídání,“ vzpomíná. „Připravoval jsem si ale i základní informace o soupeřích, říkal výsledky z minulých kol, postavení v tabulce, postupně jsem se snad zlepšoval.“

S Duklou zažil za mikrofonem ty nejtěžší chvíle, ale nikdy ji neopustil. Od šesti let je jejím fanouškem. Dukla = srdeční záležitost. O to víc byl nad-

Na milované Julisce

šený, když klub získal druholigovou licenci.

Oslava za odměnu

Místo pražského přeboru, který hlásil nejčastěji, ho rázem čekala druhá liga, z níž Dukla v minulé sezoně vyskočila mezi elitu. „Vedení mi dalo důvěru i na ligu, což mě opravdu potěšilo,“ říká.

K zápasům už dřív přibývaly různé turnaje, s mikrofonem provázel hodnocení sezony, po boku známého moderátora Štěpána Škorpila mu dokonce byla svěřena oslava 60 let Dukly. Stal se z něj ostřílený „mazák“. Ale před profesionální soutěží měl respekt. „V lize už vás přeje jen poslouchá víc lidí, zápasy přenášejí televize. Není to jen přijít do hlasatelny a přečíst sestavy. Musím být připravený, abych si neudělal ostudu. Sobě i klubu, protože můj výkon je i jeho vizitkou,“ je si vědomý důležitosti své úlohy.

Tomáš Hubáček našel své místo v hlasatelně...

S nejvyšší soutěží mu přibýlo práce, má povinnost pouštět znělky, které jsou v lize nařízené, do toho sbíhá na hřiště moderovat poločasový program. „Je to oproti amatérskému fotbalu velký rozdíl, ale baví mě to.“

Na Dukle se také přičinil o to, aby se klub vrátil k tradici: slavná generace fotbalistů kolem Josefa Masopusta měla oblíbenou písničku Děti z Pirea od dvojice Milan Chladil – Yveta Simonová. Tu teď na stadionu před zápasy pravidelně uslyšíte. A taky hymnu nazpívanou fanoušky. „Chceme se hlásit k tradici. Bývalí fotbalisté chodí a děkují, že se na ně nezapomnělo,“ těší ho.

Na Julisce je Hubáček dobře známou postavou. Byl i v všech důležitých momentů posledních let. „Nejhůř bylo, když odsud A-mužstvo přesídlilo do Příbrami. Jsem rád, že jsme to překvali a udrželi mládež v Praze. Kdyby to tak nebylo, Dukla by dnes nejspíš neexistovala,“ tipuje.

Pouhých deset absencí

Za ty roky, co hlásí, vynechal jen pár zápasů v přeboru. „Mohlo jich být maximálně deset,“ odhaduje. „Jinak jsem na každém domácím utkání mužů Dukly. Hlásím áčko i běčko. K tomu jsem ještě sekretář mládeže, dělám zápisy, mám toho dost.“

Ale nejznámější je u fanoušků jako dukláký hlasatel. Ke klubu už neodmyslitelně patří. „Nikdy se nesmí podcenit příprava na zápas, to by se vám vymstilo,“ prozrazuje Hubáček svůj recept na úspěch.

Někdy ale ani sebelepší poznámky nemůžou zachránit situace, které přinese zápas. „Když na Dukle hrála Plzeň, skóroval Jiráček, ale na tu dálku jsem ho přesně nepoznal. Čekal jsem, až se ke mně natočí zády, což se dlouho nedělo. V televizi máte jasno hned, z hlasatelny je to někdy obtížné,“ tvr-

dí. Když už se Jiráček otočil, vklouzl mu do úst místo Plzně Žižkov. Oba celky mají ve jménu slovo Viktoria. „Naskočilo mi to nějak automaticky k Žižkovu, protože jsem tam trénoval. Stalo se, zpátky už to nevrátím, ale žádné větší přehmaty jsem nikdy neměl,“ usmívá se Hubáček.

Hráče Dukly pozná bezpečně, i když... „Takový Gedeon s Vorlem, oba jsou bez vlasů, a když leží na zemi pod těmi umělými světly, to se rozeznává těžko,“ culí se.

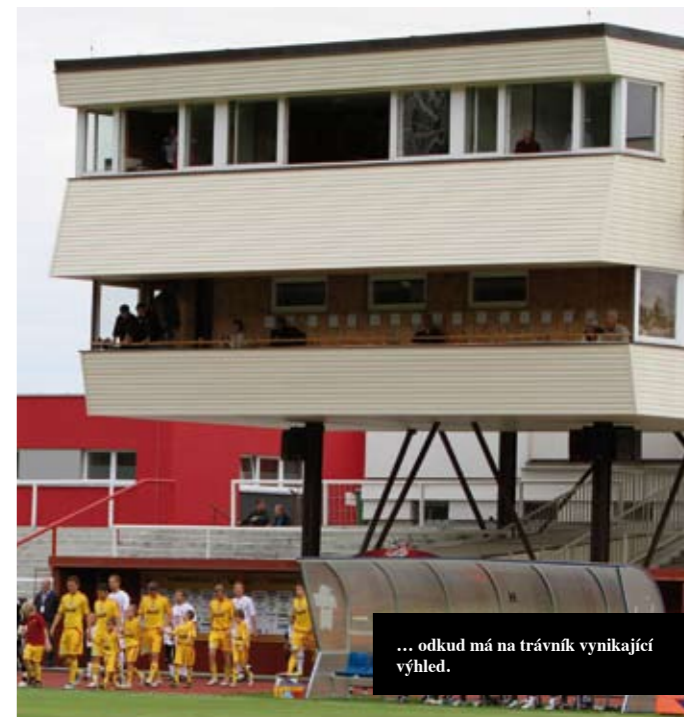
Jistě ale vždycky určí dvojici Petr Malý – Tomáš Berger. Tihle dva jsou v klubu už léta, stejně jako on. Patřili k oporám týmu, který před lety usiloval o postup z přeboru, a jako jediní se z něj propracovali až k dráze profesionálních fotbalistů. „Znám je léta, hrají tady už šest let, u nich číslo vidět nemusím, tyhle dva poznám automaticky.“

Stejně tak by i dnes rozeznal spoustu fotbalistů, kteří v Praze působí na nižších úrovních. Za svou hlasatelskou kariéru viděl v akci stovky hráčů. „Nejvíce mi v hlavě zůstal Dedek z Tempa, Hnát se Zilvarem z Uhelných Skladů a samozřejmě Bohouš Strnadel z Kopaniny. Ten nám dával gól snad každý zápas, to byl pan fotbalista. Bohužel pro nás to uměl,“ vrací se do přeborových časů.

Dnes už víc sleduje ligovou scénu. Když se dostane na fotbal, kromě hry ho zajímají také výkony kolegů za mikrofonem. „Snažím se to sledovat. Lidé na Spartě, Slavii nebo Bohemce to dělají roky, mají víc zkušeností, snažím se inspirovat,“ nezastírá Hubáček.

Slabina? Angličtina!

Do velkých změn se ale pouštět nechce. „Přemýšlel jsem o tom, jestli třeba lidi nepobaví nějakou perličkou, ale zatím je to jenom v hlavě. Musí to být vhodnou formou. Hlasatel

... odkud má na trávník vynikající výhled.

KDO JE TOMÁŠ HUBÁČEK

- Dlouholetý hlasatel Dukly, který za mikrofonem začínal v druhé polovině devadesátých let minulého století, kdy svým hlasem doprovázel zápasy mládežnických celků.
- Přes mužskou I. A třídu, přebor, divizi a druhou ligu se propracoval až do nejvyšší soutěže. „To mě v mým začátcích za mik-

rofonem nenapadlo ani ve snu,“ přiznává 54letý muž.
- Je skalním příznivcem Dukly, dělá v ní sekretáře mládeže, dřív trénoval děti.
- Celý život dělal vychovatele, teď začíná druhý rok jako vedoucí domova mládeže v Braniku.

by neměl do zápasu moc zasahovat. Snažím se držet protokolu. Když dá Dukla gól, říkám to radostněji, ale jinak se snažím být nad věcí a nestranný,“ tvrdí. „Jen po postupu do ligy jsem si dovolil říct toho víc. Tam to snad lidi vzali. Ale jsem rád i za kritiku. Na jejím základě čtu dnes sestavy pomaleji. Lidé mi říkali, že jim splývala čísla se jmény. Jsem za připomínky rád.“

Není jich ale moc. Lidé si na něj zvykli. A mají ho rádi. Hubáček si už dokonce zahrál mezistátní zápas mezi Českem a San Marinem v kategorii do 21 let. Tady mu ale musel

vypomáhat kolega z Dukly, který umí anglicky. „To je moje slabina, sám bych to nevládl. Ale hlásil jsem mezinárodní zápas, což je pro mě, totálního amatéra, ocenění.“

A rád by se za mikrofonem na Julisce dočkal ještě jedné události. „Mým snem je, aby se Dukla dostala do pohárů, ty bych si chtěl taky zkusit. Pak už bych mohl s hlášením skončit,“ rozesměje se Hubáček. „Ale zatím se nechystám. Mám rád fotbal v jakékoliv formě a jsem šťastný, že u něj můžu být aspoň takhle. Chci pokračovat, dokud to půjde. Hlášení by mi asi scházelo.“

Hráči mohou skórovat nejen v dresu mateřského týmu, ale i v rámci střídavého startu jinde.

BOJ ZA STŘÍDAVÉ STARTY V PŘÍPRAVKÁCH

ZÁSTUPCI FOTBALOVÝCH SVAZŮ ŘEŠILI DŮLEŽITÁ TÉMATA MLÁDEŽE

TEXT: Lukáš Vrátoč / FOTO: Pavel Slavíček

Už déle než rok bylo na stole zástupců fotbalových svazů téma střídavých startů. Ty až do kategorie staršího dorostu fungují perfektně, jenže u přípravek jde trochu o něco jiného. Aby začínající děti co nejvíce hrály a nebyla jim odebrána možnost získávat více a více zkušeností.

Z výše zmíněných důvodů bylo zástupcům jednotlivých týmů doporučeno, aby se nebáli přihlásit družstvo přípravek do soutěže, i když mají třeba málo hráčů. Pravidla soutěží byla totiž vytvořena tak, aby si oddíly děti mezi sebou půjčovaly, bylo jich dost a mohlo se hrát na více než jednom hřišti. Jenže proti tomu se postavily menší kluby, z nichž se začalo ozývat, že nebudou moci hrát na doporučená dvě hřiště a tak dále. Proto se ovšem v Praze vytvořila možnost hrát soutěže přípravek v počtu 4+1 nebo 5+1 na jedno hřiště a i lidé z těchto týmů viděli, že mohou v klidu tým poskládat.

Tím ovšem daný problém nekončí. Na Komisi mládeže ČMFS (dnes

už FAČR) se rok mluvilo o možnosti střídavých startů z menších do větších klubů a zároveň se řešilo to, aby

přípravky nehrály na výsledky a zrušila se struktura soutěží. Cílem bylo odbourání snahy postupů za každou

cenu a místo nich naopak více co největšího zapojení dětí do zápasů a získávání praxe. Snaha je to sice hezká, ale rozdělení týmů do skupin (byť podle výkonnosti a počtu hráčů) s sebou přineslo překážku. Střídavý start jako takový nesměl být dle pravidel fotbalu uskutečněn do stejné soutěže, a to po zrušení struktury nastalo. Na FAČR proto odmítli střídavé starty papírově dotáhnout. A tím pádem se menší kluby začaly bát, že jejich talentované děti nepomohou ve větším oddíle jako hráči na střídavý start, ale odejdou definitivně a menší oddíly si nebudou smět doplnit kádry na nutné minimum, aby mohly hrát.

Řešení v tuto chvíli zůstalo jediné, vysvětlit znovu celý problém a nechat článek v pravidlech přepracovat, což se nakonec díky svazovému právníkovi Petru Doležalovi stalo. Nyní existuje výjimka pro Prahu, protože mimo ní je vše vyřešeno v rámci krajů a okresů. Soutěže přípravek jsou rozděleny do jednotlivých skupin s možností střídavých startů bez omezení. Začínající hráči mohou kromě mateřského týmu vypomáhat i jinde a získávat cenné zkušenosti. A bez tlačení na konkrétní výsledky, tedy v systému, za který představitelé fotbalových svazů FAČR a PFS už delší dobu bojují. ■

Témata byla vytvořena ve spolupráci s profesionálním trenérem mládeže PFS Mgr. Zdeňkem Srbou.

HOKEJOVÉ STŘÍDÁNÍ: PROČ NE!?

Možnost předejít riziku vážného zranění, ale i klidného vysvětlení problémů vyplývajících ze hry jsou hlavními argumenty pro variantu hokejového střídání v mládežnických soutěžích v kategoriích po mladší dorost. A to i přes negativní ohlasy odkazující na taktické čachry a nerozhodnost, zda pravidlo schválit či ne.

V průběhu loňské sezony měly všechny mládežnické kategorie s výjimkou staršího dorostu možnost střídání hokejově, tzn. opakovaně kdykoliv s možností navrácení vyměněného

hráče. Odněkud z komise mládeže však naprosto nelogicky vzešlo to, že byl zmíněný druh střídání znemožněn. Všichni rozumní trenéři se okamžitě postavili proti „novince“, majíce v rukou minimálně tři logická zdůvodnění, která výkonný výbor PFS přiměla v rámci Prahy hokejové střídání umožnit.

Zdravotní pohled

Na všech mládežnických kongresech se dokola omílá téma zdravotního stavu dětí, které vinou vážnějších problémů z fotbalu odcházejí. Typickým

začátkem potíží je ponechání lehce zraněného hráče v zápase s velkým rizikem dramatického zhoršení stavu. V případě hokejového střídání se nabízí možnost zjištění, jak na tom po zdravotní stránce skutečně je. Minimálně do žákovské kategorie, tedy do věku, kdy je dítě ve vývoji, by proto měla existovat možnost hráče stáhnout a případně do zápasu zase vrátit.

Pedagogický pohled

Druhý důležitý důvod pro opakované střídání vychází z pedagogického hlediska. „Mladí hráči by neměli být

vedeni jako loutky. Určitě by se na ně nemělo řvát během hry, aby se zbytečně psychicky neshazovali,“ shodují se rozumní trenéři mládeže. Ve chvíli, kdy budou mít možnost opětovně hráče střídát a v rukou mít větší variabilitu, se nabízí stáhnutí chybujícího hráče a klidné vysvětlení, co bylo špatně. Poté, náležitě poučen, se může hrát na trávník vrátit. Argument, že kouč může hráče poučovat o přestávce, se přitom ukazuje jako scestný. Nemusí si na něj vzpomenout sám a samotný mladík také nemusí vědět, o jakou konkrétní situaci šlo.

Sportovní pohled

Velké množství oddílů si bere hráče na střídavé starty a jejich mateřské týmy musejí shánět další. Jenže ti v případě zápasové účasti těch lepších, co jsou zároveň ve větších klubech, a omezeném počtu střídajících nemají místo v sestavě. Hokejová varianta umožňuje lepší mix hráčů kmenových i souběžně hostujících jinde.

Taktický pohled

Ano, nabízí se argument proti, a sice že trenéři mohou hokejovým střídáním zdržovat a upřednostnit taktiku nad rozvoj hráčů, ale to už je jiný problém. „I s trenéry se musí pracovat. Postihování dětí v rámci pravidel je nesmyslné,“ tvrdí profesionální trenér mládeže PFS Mgr. Zdeněk Srba. ■

Kondice Pro s.r.o. je poradenská firma zabývající se zdravým životním stylem

Kondice pro
www.kondicepro.cz

Poradenství ve výživě pro mladé fotbalisty

Radíme jednotlivcům i skupinám, učíme je, jak zvládat krizové situace tím, že vytvoříme návyky, které budou tak samozřejmé jako to, že dýcháme.

Největším problémem u mladých lidí je nedostatečná znalost základních pravidel stravování. To se v organismu projevuje buď zvýšeným objemem tukové tkáně (nadváhou) nebo nedostatkem aktivní hmoty.

U sportovců, kde je fyzická zátěž vyšší a tělo musí více regenerovat, se nedostatek nutričně vyvážené stravy projevuje ještě výrazněji.

Co sportovci získávají vyváženou stravou:

- ❖ trvalé kvalitní návyky (v případě ukončení sportovní aktivity pomohou udržet stávající váhu)
- ❖ zvýšení imunity (nižší nemocnost, rychlejší regeneraci po zátěži, vyšší výkonnost)
- ❖ optimální poměr mezi tukovou a svalovou tkání (aktivní hmotou)
- ❖ snížení možnosti zánětů, zvýšení koncentrace

KLUB

FOTBAL A VEČÍREK

DEVADESÁT LET EXISTENCE SLAVÍ I TJ BŘEZINĚVES

TEXT: René Macháček - editor agentury Mediafax / FOTO: Ondřej Hanuš

I v Březiněvsi se dochovaly dobové materiály.

„Nepřijede žádný slavný soupeř, ale devadesátiny oslavíme,“ slibuje vedení fotbalového klubu TJ Březiněves, který působí v pražské druhé třídě. Kulaté jubileum se oslaví po vybraném zápase, k tomu si zahraje utkání oddílová příprava. A slavnostní večer zakončí zábava v tamní vyhlášené restauraci Pod Lipami, kterou od hřiště odděluje jen silnice.

SK Březiněves byl založen v roce 1921, po dvou letech se však oddíl rozpadl. Následně byla činnost znovu obnovena kolem roku 1927, ale stejně jako poprvé došlo k rozpadu. V roce 1932 přišel třetí pokus a od té chvíle klub existuje do současnosti. Do roku 1946 fungoval v klubu tým mužů, juniorka, dorost i zázkovský celek. Ty hrají v nižších soutěžích, vrcholem klubu byla účast v pražské I. B třídě.

„Samozřejmě by bylo fajn, kdybychom si nadělili v této sezoně i fotbalový dárek v podobě postupu do první B třídy. Byla by to taková odměna,“ hlásí Jiří Macháček, předseda TJ Březiněves. „Do týmu jsme ale teď posunuli řadu dorostenců, takže uvidíme, jak to půjde. Je třeba stabilizovat kádr,“ dodává realisticky s tím, že klub nezval na oslavy žádné slavné

protivníky. Fotbalová Březiněves se zkrátka chová v mezích svých možností a peníze raději věnuje mládežnickým týmům nebo na vylepšování areálu.

Jít znovu výše? Klidně!

Vedení TJ i fotbalu v Březiněvsi je jasné, že by do budoucna vyšší soutěž areálu slušela a nejspíš by přilákala i posily. „V B třídě už je to jiný fotbal, na zápase jsou tři rozhodčí. Je fakt, že by o vyšší soutěž měli zájem i fotbalisté, kteří třeba do současné druhé třídy nechťejí,“ shodují se.

Pražskou I. B třídu si Březiněves zahrála několikrát, ale působení nemělo dlouhé trvání. Jednou se klub se soutěží loučil po roce, podruhé výše nahlédl na dvě sezony. „V té první jsme byli po podzimu bez porážky,

měli jsme bilanci sedm výher a šest remíz,“ upozorňuje Macháček.

„Naposledy díky těm změnám v pražském fotbale byla šance jít výš, stačilo skončit na druhém místě, ale to se nám nepovedlo. Tak proč se o to nepokusit v této sezoně,“ vyhláší hráčejí trenér týmu Jan Trousil. Všichni v klubu by ale byli rádi, aby, pokud se Březiněves posune o soutěž výš, nešlo jen o krátkodobou epizodu.

I když klub nepatří mezi elitu, určitě jím během historie prošly zajímavé osobnosti. „Dorost tu například vedl jako trenér Zamazal, který se prosadil ve Slavii. Nebo současný sekretář Miroslav Macháček hrál třeba za Teplice. A pak tu hraje Radek Fiala, ten je u nás v klubu dvacet let,“ shodují se hlavní postavy fotbalového oddílu a TJ. Za ligová mužstva si zahráli i další borci, kteří kopali za Březině-

ves, jako třeba Smrček, Gibic, Moravec. V roce 1946 byla postavena první dřevěná kabina – klubovna a čtyři kabiny na převlékání mužstev. Po tomto období nastoupila další generace významných hráčů – Šolta, Krejzar, Žežulík, Doležal, Nečesánek, Bareš, Šiko. Ten z Březiněvsi později přestoupil do Viktorie Žižkov.

Kvašňakovy koruny

Další známá jména pak byla v Březiněvsi k vidění i v ochozech. „Několik let sem chodil třeba Josef Ludl, který hrál na mistrovství světa a v Čechách kopal za Spartu nebo Žižkov. Hrál u nás jeho syn. Nebo proti našemu týmu chytal Andrej Kvašňák. Tehdy si schoval u tyče pár korun pro štěstí,“ vzpomíná Macháček. Trenérsky jsou v Březiněvsi zapsána taková jména, jako třeba Pavel Dyba, Jaroslav Bulánek či Jaroslav Ježek. „Vážíme si i současného hracího trenéra Honzy Trousila, takové lidi, jako je on, fotbal potřebuje. Je neskutečné, co všechno má za sebou a co všechno zvládá,“ shodují se členové vedení fotbalu a TJ.

„Každopádně budeme rádi, když k nám fotbalový fanoušek najde cestu. Může se přijít podívat na hezký areál, je tu přátelské prostředí, autobus stává hned u hřiště. Budeme se snažit fanouškům dělat radost i dobrým fotbalem,“ dodává Jiří Macháček. ■

DVĚ TRAVNATÁ HŘIŠTĚ, SOUČASNÁ PÝCHA

Na dvou travnatých hřištích se prohání 67 záčků místního TJ.

Najdete je hned vedle sebe a vypadají skoro jako dvojčata. Dvě travnatá hřiště fotbalového klubu TJ Březiněves vypadají báječně a soupeři jim je mohou snad i závidět. Vedení klubu dokazuje, že mu na pažitě hodně záleží, a za posledních léta v Březiněvsi udělalo v tomhle směru pořádný kus práce. A ta rozhodně nekončí.

Ještě před několika lety měl klub působící v pražské druhé třídě hřiště jedno. Byla na něm tráva, leč plac nebyl zdaleka ideální. Když přijedete do areálu dnes, je patrná změna na první pohled. Trávník pro mistrovské zápasy je proti tomu minulému krásná rovina, na druhém tréninkovém hřišti se zase prohánějí desítky malých talentů, v minulých letech nevídaná věc, která ale nyní vedení klubu náramně těší a má proč.

První klubové hřiště sice bylo na jiném obecním místě, ale dlouhá léta již klub působí na současném hřišti. To se maximálně o nějaký kousek posunulo. Teď již v Březiněvsi rozhodně žádné další „stěhování“ neplánují a vylepšují současný areál. Nejprve se pracovalo na zázemí, před čtyřmi roky se pak začalo s budováním druhého hřiště. „Bylo to tak trochu na popud městské části Březiněves, sama TJ by si to nemohla dovolit. V Březiněvsi vůbec

vedení obce podporuje všechny organizace,“ pochvalují si Jiří Macháček a Ondřej Adamik, předseda a místopředseda tamní TJ, stejně jako předseda fotbalového oddílu Roman Kamiš, spolupráci s tamními zastupiteli.

Přírodní varianta

Leckoho napadne, proč má klub vedle sebe dvě hřiště s přírodní trávou, když by se v zimě mohl Březiněvsi hodit plac s umělým povrchem, kde by se fotbalisté mohli připravovat, i když počasí sportu nepřeje. „Umělkou máme jinde, je sice menší, ale dá se na ni klasicky trénovat. Když jsme celou věc zvažovali, vyhrála prostě přírodní tráva. I umělka se musí udržovat a navíc vám po čase odejde, prostě jsme se rozhodli pro přírodní povrch,“ hlásí Adamik.

Vedení TJ si zakládá na tom, že v areálu buduje stále nové věci. Klub za poslední léta třeba pořídil světelnou tabuli, u hřiště jsou nové střeláčky, vylepšuje se prostě zázemí se vším všudy. „V plánu je do budoucna také oplocení hřiště,“ doplňuje Jiří Macháček.

Odměnu za tvrdou práci vidí fotbaloví nadšenci třeba ve chvíli, kdy se na hřišti prohánějí desítky malých fotbalistů. Klub se může pochlubit týmy mladší a starší přípravy, což

donedávna neplatilo. „O mládežnické týmy jsme měli zájem dlouhodobě, ale pořád se nám to nedařilo. Přípravky ale máme vlastně od chvíle, kdy jsme dobudovali druhé hřiště. Patnáct let jsme se snažili ty týmy mít, ale až v posledních sezonách jsme byli úspěšní,“ vysvětluje Macháček.

Klub zvolil zajímavou strategii, pozval na hřiště všechny malé zájemce o fotbal a se všemi pracuje. Nikdo nebyl vyřazen, v současnosti má klub 67 fotbalových záčků. „Nějaký čas se jen trénovalo, ale později už se začaly hrát zápasy. Teď se pořádají i turnaje, jezdí se na soustředění a bude to tak

STADION TJ BŘEZINĚVES

ADRESA: Na Hlavní 149, Praha 8–Březiněves, 182 00

DOPRAVNÍ SPOJENÍ: autobusy 103, 345 a 348 a 368 od metra trasy C (Ládví) do zastávky Březiněves. Hned u zastávky je vstup do areálu.

i dál. Samozřejmě je to všechno i díky finanční podpoře TJ, rodičů i zdejšího úřadu,“ vykládá Roman Kamiš, šéf fotbalového oddílu TJ Březiněves. „Děláme to s tím, abychom si vybudovali mládežnickou základnu. Samozřejmě je tu i riziko, že nám někteří fotbalisté odejdou. Když ve čtrnácti rodiče řeknou, že hráč odchází třeba do Sparty, tak nemáme šanci,“ uvědomuje si riziko, s kterým pracují ve všech oddílech na nižší úrovni.

(Ned)dorost

Při zmínce o dorostu je nutně připomenout, že ho už v Březiněvsi v minulé sezoně měli. Jenže zde platí známé pořekadlo „lehce nabyt, lehce pozbyl“. Klubový dorost se totiž do Březiněvsi přesunul kompletně z nedalekého Dáblic, které dorostenecké mužstvo rušily. „Dáblice se na nás obrátily, zda bychom neměli o ten tým zájem, a my jsme souhlasili. Bylo dobré, že ten tým zůstal pohromadě, že tři kluci nešli třeba do jednoho oddílu a další jinam,“ řekl Adamik.

Jenže dorost v Březiněvsi nakonec vydržel jen sezonu, a i když to vedení TJ i tamního fotbalu mrzí, nebylo prý vyhnouti. „Někteří kluci se posunuli věkově do kategorie mužů, takže se nám rozšířil kádr, což je jen dobře, ale neměli jsme zdroje, jak dorost doplnit, takže se musel zrušit,“ přiznává smutný fakt Macháček. I tak ale v Březiněvsi hodlají v práci s mládeží pokračovat. „O minipřípravku se stará Petr Petrášek a Josef Douděra, o mladší přípravku Tomáš Bezpalec a Jan Malý, o tu starší pak Miloš Vilímek a Vladimír Benda. Těm všem patří velký dík za jejich práci,“ oceňuje práci mužů, kteří se starají o mladé fotbalisty v klubu. „Do budoucna bychom určitě chtěli mít i dorost, měla by tu být směrem k áčku nějaká ta logická návaznost týmu,“ dodává. ■

Trenér Trousil: VYHRANÁ ŽIVOTNÍ BITVA!

Jméno JAN TROUSIL není na fotbalové mapě neznámé. Hrající trenér Březiněvsi má však se slavnějším stoperem, jenž působil ve Zbrojovce Brno, jen shodné jméno. Na „svého“ Trousila ale nedají v Březiněvsi dopustit. Aby ne, tenhle borec toho má v životě i ve fotbale taky hodně za sebou. A i kdyby už nikdy nedal ani gól, tak si může říct, že životní bitvu stejně vyhrál.

Před třinácti lety u něj lékaři odhalili vážnou nemoc a hrozilo, že talentovaný hráč, který měl našlápnuto do profesio-

nálního fotbalu, možná přijde i o nohu, kde mu našli nádor. Absolvoval proto složitou léčbu a operaci, během níž podstoupil výměnu kyčelního kloubu. „Lékaři odvedli skvělou práci a všechno se zlepšilo. Popral jsem se s tím. Zrovna teď v létě jsem byl na výměně endoprotézy,“ vykládá s úsměvem na tváři ve chvíli, kdy pochodoval s míčem v náruči na trénink.

Po prvním složitém zákroku se pomalu rozkoukával, jak by i fotbalu zůstal dál. Udělal si masérský kurs a po malých krůčcích se snažil o návrat na hřiště. „Tři roky po operaci začal

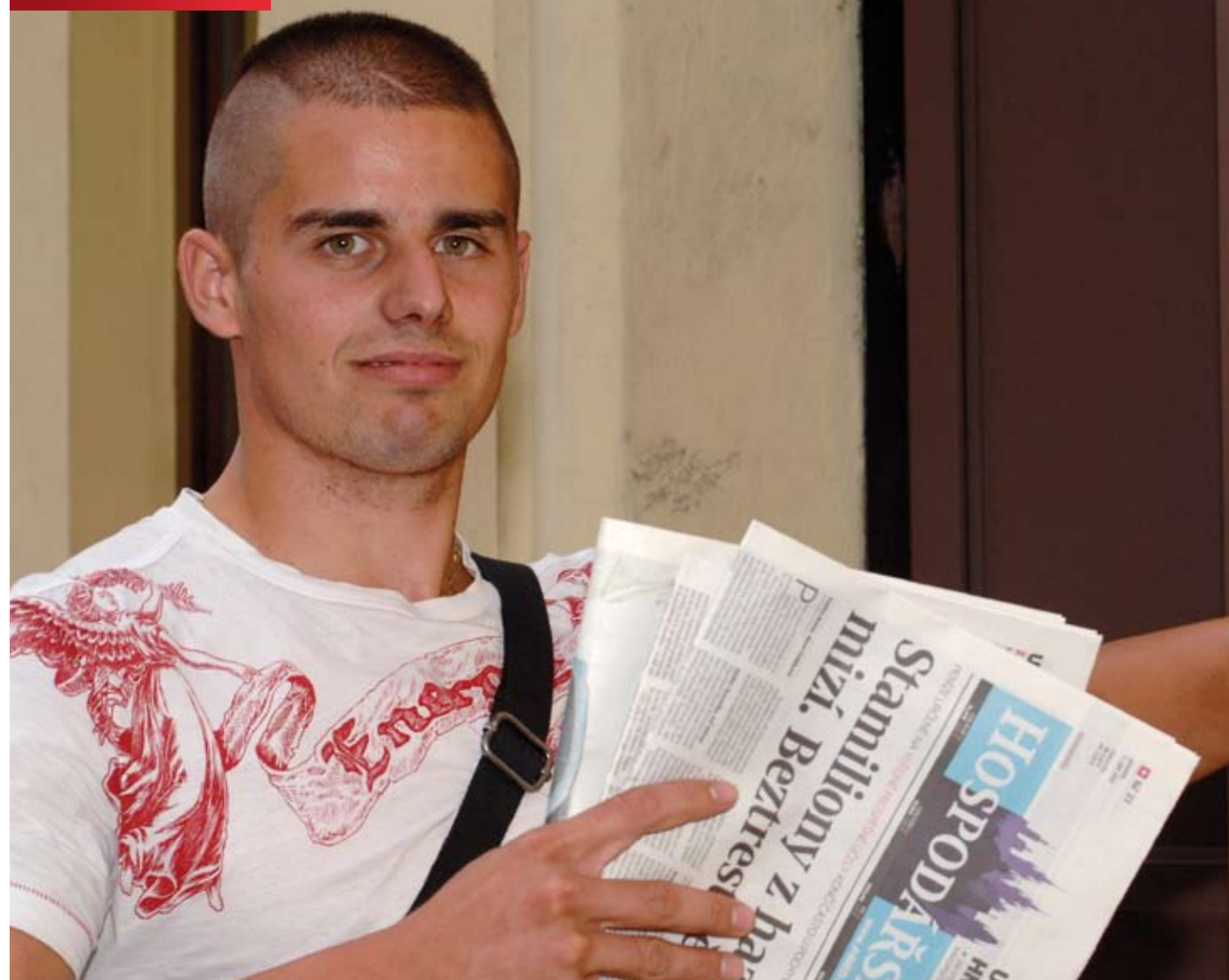
hrát v Brně obránce Trousil a lidi mi volali, jestli jsem to já,“ směje se při vzpomínkách. „Já se teď fojbalem hlavně bavím,“ hlásí.

Ale není to tak úplně pravda. Dává mu maximum. Třeba v minulé sezoně byl nejlepším střelcem týmu. Ještě před operací si odskočil z nemocnice na mistrovský zápas a dal dva góly. „Klukům jsem to slíbil. Že zhubnu deset kilo a budu nejlepším střelcem. Tak se to povedlo,“ usmívá se.

Vází si toho, že může být na hřišti a dávat góly. „Hraju podhrožáka a baví mě to. Kolem jsou mladí kluci,

mně bude za rok čtyřicet, ale někdy se na hřiště taky postavím,“ prohlašuje a je znát, jak rád střílí góly. „Já bych do toho vápna dojel snad i na vozíčku a ten gól bych tam musel dát,“ konstatuje známý pohodař, jenž funguje momentálně i jako masér a kustod druholigových Bohemians Praha. „Někdy je té práce docela dost, ale když ta šance přijde, chtěl jsem ji využít.“

Srdce bojovníka a touha vyhrávat v Trousilovi je i dál. „Určitě bych chtěl, abychom hráli o první místo. Nechceme být sedmí nebo osmí,“ stává si plány do další sezony s TJ Březiněves. ■

ROZNAŠEČ NOVIN? IDEÁLNÍ PRÁCE PRO FOTBALISTU

JANU PYŠKOVI Z MOTORLETU ŘÍKAJÍ SPOLUHRÁČI V ŽERTU „POŠTÁKU“ NEBO „KAMELOTE“

TEXT: Štěpán Šimůnek / FOTO: Pavel Slavíček

Neměnil by. Přestože útočník Motorletu JAN PYŠEK vstává každý den v pět ráno a obtěžkán tiskovinami přes tři hodiny korzuje probouzejícím se Smíchovem, s prací roznašeče novin je navýsost spokojen. Podle něj je totiž tento džob pro fotbalistu ideální – díky volným odpoledním má dost času na tréninky a kopané se může věnovat naplno.

Noviny (stejně jako magazíny a časopisy) roznáší předplatitelům už

osmý měsíc. „Patří mu“ rajon rozprostírající se na Smíchově od úrovně stanice Anděl až ke Smíchovskému nádraží. Relativně dlouhou štreku zvládne Honza, kterému s roznosem pomáhá i jeho spoluhráč a kamarád Jiří Machurka, obrazit zhruba za tři hodinky.

K roznášení tiskovin se dostal klasičky, přes inzerát. „Hledal jsem něco, co se dá dobře spojit s fotbalem, chtěl jsem mít čas odpoledne. To mi tahle práce umožňuje, takže jsem spokojen.

Dokonce jsem k tomu zlákal i Jirku,“ usmívá se rodák z Plzně, který za Motorlet kope druhým rokem. „Předtím jsem hrál za Vlašim, ale když jsme postoupili do druhé ligy, trenéru Nádvorníkovi jsem se přestal hodit do koncepce, jak je teď módní říkat,“ vypráví útočník, o něhož tehdy projevil zájem právě Motorlet.

Za krok zpět angažmá v Praze rozhodně nepovažuje, přestože si o několik soutěží pohoršil. „To vůbec ne, vždyť s Motorletem jsme hráli třetí

Každodenní rutina s novinami v ruce

ligu. Sice jsme se bohužel neudrželi, ale máme ambiciózní mužstvo a chceme postoupit zpátky,“ nastiňuje cíle klubu hráč, o jehož služby se zajímalo i druholigové Ústí nad Labem.

Zima bude krutá

Na práci, které se věnuje jen brigádně (přesto roznáší každý den kromě neděle), si musel nějaký čas zvykat. Hlavně na ranní vstávání. „Byl jsem zvyklý spávat dlouho, klidně do deseti, takže zpočátku to bylo dost těžké. Ale člověk si zvykne,“ tvrdí. Pyšekův trenér Hebousse může být za povolání svého svěřence jedině rád, má totiž jistotu, že díky časnému budičku nebude ponocovat. „Když jdeme popít s mužstvem, většinou je to v sobotu, takže to není problém. I když jednou se nám stalo, že jsme šli z akce ráno přímo na noviny,“ popisuje, ale jedním dechem dodává, že ani po probdělé noci své povinnosti nezanedbal. „Takhle vtipnou

Ve chvílích, kdy po ulicích korzují davy lidí, už Honzovi končí šichta.

šichtu jsem ještě nezažil. Ale byli jsme v pohodě. Že bychom nějak znečistili Smíchov, to vůbec,“ chechtá se.

Ani rozmary počasí Honzu Pyška netrápí. „Když ráno prší, je to naopak příjemné. Studený déšť člověka krásně probere, je to lepší než sprcha,“ vysvětluje. Se sněhem to však prý bude horší. „Dělám to od února, takže ty největší mrazy jsem ještě nezažil. Jsem celkem zvědavý, jak to budeme třeba v prosinci zvládat, ale snad to půjde,“ přemítá.

Další výhodou tohoto džobu je podle Honzy fakt, že i během práce si může zlepšit fyzickou. „Rozhodně je to pro mě lepší než sedět někde v kanceláři. Projdu se na čerstvém vzduchu, pěkně se tak během dopoledne protáhnu. Ale že bych s novinami běhal, to zase ne,“ usmívá se.

Na malou? To je problém

Přestože je Honza v každodenním kontaktu s novinami, za jejich pravidelného čtenáře se nepovažuje. „Prolistuju si maximálně tak Sport a Blesk. U ostatních třeba jen přelínu titulní stránky a kouknu do nich, jen když mě něco zaujme,“ říká fotbalista, kte-

rý si občas musí vyslechnout kritiku od nespokojených předplatitelů. „Ze začátku jsme pravidelně dostávali vzkazy od jedné paní, která od nás asi čekala víc. Několikrát jsme na schránkách našli nalepený vzkaz typu: Milí roznašeči Lidových novin, opět jste zapomněli zamknout. Ale teď už je to v pohodě.“

Specifické povolání však nabízí i úsměvné situace. „Tady na Smíchov-

ě máte velký problém, když si potřebujete odskočit, protože tu v podstatě nejsou veřejné záchody. Jednou to dopadlo špatně. Bylo chladno a Jirkovi se celou dobu chtělo na malou. Po čase už to nemohl vydržet, a tak si ulevil přímo ve vchodu. Ale to je výjimka, jinak to samozřejmě vydržíme,“ směje se a dodává, že místo, které posloužilo jako toaleta, raději nebude specifikovat.

Do budoucna Honza zatím příliš nehledí – jak co se týče fotbalu, tak práce. „Ono to spolu souvisí. Když budu nadále v Praze, tak práci rozhodně měnit nechci. Vždyť před devátou skončíme a máme dost času se třeba ještě dopast a pak se připravit na trénink.“

Přesně to Jan Pyšek potřebuje, vždyť ač Motorlet hraje „pouze“ divizi, jeho hráči trénují čtyřikrát týdně. „Holt když chceme postoupit výš, tak musíme pořádně makat,“ krčí rameny muž, který navíc v Motorletu trénuje žáčky. „Když to zprůměruji, tak na hřišti strávím každý den minimálně čtyři hodiny. Těžko bych někdy našel jinou práci, která by mi umožňovala mít přes den tolik času,“ vysvětluje útočník.

Ač na roznášení novin nedá dopustit, stává se Honza – stejně jako jeho spoluhráč Jirka Machurka – občas terčem vtipků spoluhráčů. „Dávají nám nejrůznější přezdívky. Pro někoho jsme pošťáci, pro jiného kameloti, ale všechno je to samozřejmě myšleno v dobrém. Navíc díky nám kluci ušetří. Když nám nějaké noviny zbudou, doneseme je do kabiny a oni si je nemusejí kupovat,“ směje se.

JAN PYŠEK

VĚK: 23
PROFESE: roznašeč novin
KLUB: FK Motorlet
POZICE: útočník

Dává je do správné schránky?

CO DĚLAJÍ HRÁČI FK MOTORLET MIMO HŘIŠTĚ

Trenéři:		Záložníci:	
Salim Hebousse	bookmaker Fortuny	Tomáš Osvald	cukrář
Jaroslav Šturma	řidič tramvaje	Josef Brodský	kadetník
Brankáři:		Jiří Strnad	plynař
Tomáš Foferka	osobní řidič	Jakub Majerčín	sociální pracovník
Antonín Kučera	řezník	Martin Podzemský	zedník
Obránci:		Jan Karbulka	roznašeč novin
Tomáš Podivín	student	Lukáš Dejl	skladník
Patrik Zmeška	instalatér	Útočníci:	
Vojtěch Vršek	podnikatel	Miroslav Maslej	pracovník pivovaru
Jan Jírec	ekolog	Martin Glasnovič	pomočný kuchař
Jiří Machurka	umělecký kovář	David Belán	trafikant
		Jan Pyšek	roznašeč novin

Tři body ze zápasu jsou nejlepším výsledkem týdenní snahy. Je nutné se dokonale připravit.

TÝDENNÍ MIKROCYKLUS

PŘÍPRAVA S PRAŽSKÝM FOTBALOVÝM SPECIALEM

TEXT: Radim Trusina / FOTO: Pavel Slavíček

V novém seriálu měsíčníku PFSpeciál budeme na této dvoustraně pravidelně řešit základní témata, která by měla zajímat trenéry v klubech na všech výkonnostních úrovních. Po správné rozcvičce pokračujeme týdenním tréninkovým mikrocyklem. Na otázky odpovídá JIRÍ FORMÁNEK (na snímku), trenér divizního Vyšehradu a provozovatel stránek www.trenink.com.

Jak by měl vypadat optimální týdenní tréninkový mikrocyklus?

Měl by být zakončen třibodovým ziskem v mistrovském utkání. Možná předchozí věta působí jako samozřejmost, ale každý trenér by si to měl při přípravě plánu tréninkového týdne připomínat. Samozřejmě mluvím o kategorii dospělých, u mládeže jsou cíle tréninkového procesu trochu jiné. Neexistuje nic univerzálního, každý tým je jiný a to samé platí o soupeřích. Týdenní mikrocyklus je třeba přizpůsobit schopnostem hráčů, jejich počtu, taktice v následujícím zápase, přednostem a nedostatům soupeře, počasí, rozměrům hrací plochy a tomu, jestli hrajete doma nebo venku.

Liší se příprava na amatérské úrovní nějak podle soutěže?

V praxi se určitě typický týdenní mikrocyklus liší. Není ale až tak důležité, jakou soutěž tým hraje, ale kolik trenér naplňuje tréninkových jednotek do příslušného mikrocyklu, kolik hráčů má v kádru, jaké má možnosti regenerace, jaké hřiště má k dispozici.

Kolik tréninkových jednotek by měl mít týdenní mikrocyklus v soutěžním období?

Pokud má mít tréninkový proces nějaký smysl, tak jako minimum vidím dvě tréninkové jednotky na úrovni I. B třídy. V případě lepší I. A třídy a krajského přeboru bych za standard považoval tři tréninky. U divize jsou tři tréninkové jednotky nezbytností, já osobně jsem zastáncem čtyř. Trenér by ale vždy měl konfrontovat svoje před-

stavy o tréninkovém procesu s realitou v klubu. Při malém počtu tréninků nemá moc velký vliv na kondiční připravenost týmu a jeho herní projev. Musí pak spoléhat na individuality ve svém týmu. Při velkém počtu tréninkových jednotek je třeba udržet motivaci hráčů a obsahovou pestrost tréninků.

Čím by měl trénink začít a skončit?

Po mistrovském zápase by měl jako první na řadu přijít regenerační trénink, který by vedle kondiční stránky měl pů-

Na každém trénování je, kolikrát se mužstvo v týdně seje.

sobit i na psychiku jednotlivých hráčů. Součástí této tréninkové jednotky musí být i hodnocení předchozího utkání, týmové i individuální. Poté musí následovat tréninkové jednotky zaměřené na herní výkon, obnovu kondiční stránky výkonu. Druhá polovina týdne je obvykle zaměřena na soupeře a na taktiku, se kterou tým nastoupí do utkání. Závěr týdne, tedy poslední předzápasový trénink, už slouží k přípravě na mistrovské utkání, obvykle se zařazuje nácvik standardních situací.

Jak dlouho dopředu tréninkový týden plánovat?

V mém případě vychází týdenní mikrocyklus z tréninkových plánů, které vytváříme pro celé tréninkové cykly. Tedy například jarní nebo podzimní část soutěže, což jsou přibližně tři měsíce, pro letní přípravné období to bývá pět týdnů, pro zimu něco přes dva měsíce. Pro meziblok po skončení podzimní sezony jsou to pak pouze dva týdny. Z těchto programů vychází jednotlivé týdenní mikrocykly. Především v průběhu soutěžní části je třeba vycházet z toho, jak se soutěž odvíjí, v jakém herním a kondičním rozpoložení se tým nachází a jaký je počet zraněných hráčů. Zde je třeba najít rovnováhu mezi tím, kdy je třeba program upravit a reagovat na negativní vývoj, a kdy je třeba tlaku odolat, napanikařit a udělat pouze změnu pro změnu.

Kdy je ideální chvíle s tréninkovým plánem seznámit hráče?

Naše praxe je taková, že se hráči

po mistrovském zápase dozvědí, jaký bude program na příští týden. Sekretář má upřesněný finální program k dispozici v neděli večer nebo v pondělí dopoledne po mistrovském utkání. Hráči mají program vyvěšený v kabině před prvním tréninkem. Protože musejí kombinovat fotbal a práci nebo studium, tak mohou mít pro svoji potřebu i tréninkový plán na celý cyklus.

Na co si dát při plánování pozor, čeho se vyvarovat?

Největším nepřítelem dlouhodobého plánování a přípravy týdenních mikrocyklů je stereotyp. Je třeba se ho vyvarovat, protože nejhorší je stav, kdy hráči přicházejí na trénink a téměř bez přemýšlení vědí, jaké bude následovat cvičení. Nabourat tento stereotyp je mnohem snazší v mezibloku, kdy je možné zařadit různé doplňkové sporty. V průběhu soutěžního období je to složitější, ale spoléhat pouze na pár oblíbených a osvědčených cvičení je chyba, která se vám vymstí.

Kdy by se měla zařazovat regenerace?

Záleží na počtu tréninkových jednotek, které má trenér k dispozici, a zda jsou prostředky k regeneraci. V případě, že jsou alespoň tři tréninkové jednotky, tak by určitě první trénink v týdnu měl mít regenerační charakter. Hráči bohužel často význam těchto tréninkových jednotek podceňují. Je to zarážející především z toho důvodu, že vedle svých fotbalových úkolů mají i své pracovní povinnosti a není nic snadného je kom-

binovat. Nároky jsou na obou stranách a fotbalisté si často neuvědomují, že regenerace je stejně důležitá jako herní a kondiční zatěžování v průběhu tréninkového procesu. Bez odpočinku a regenerace nemohou odevzdat maximální výkon.

Je důležité věnovat se taky psychice hráčů? Třeba na začátku týdne trochu přitvrdit, ke konci už povolit, aby byli v pohodě pro zápas?

Odpověď bych rozdělil na dvě části. S psychikou hráčů je třeba pracovat, to je neoddiskutovatelný fakt. Je třeba vnímat, v jakém stavu se po psychické stránce nachází celý tým, jak jsou na tom jednotlivci. V případě výkonnostního fotbalu je u hráčů z pohledu psychiky třeba respektovat i další dva aspekty: zaměstnání a rodina. Každý trenér má jiný přístup. Někdo volí metodu cukru a biče, někdo pouze ten bič a jinému

nezbývá nic jiného než ten cukr. Záleží na tom, kolik má trenér hráčů k dispozici, jakou má podporu vedení, jaké jsou ambice, jaké tým předvádí výkony. Jaký zvolí trenér přístup, je na něm, nemyslím ale, že by se v průběhu týdne měl měnit.

Kdy by měl být ideálně poslední předzápasový trénink?

Den před utkáním, což platí především pro mužstva z vyšších soutěží. Komplikované to je u týmů, které hrají v neděli. Potom je obvykle poslední trénink v pátek. Někteří trenéři, především pak v nižších soutěžích, dávají přednost delšímu odpočinku před utkáním, což je při nižším počtu tréninkových jednotek a kondiční připravenosti týmu pragmatický přístup, který jednomu týmu může vyhovovat a jinému naopak ne.

Je vhodné zařazovat soutěže pro odlehčení, když se čeká těžký soupeř, a naopak se víc soustředit, když přijede papírový outsider? Nebo je to právě naopak?

Obsah týdenního mikrocyklu by určitě měl reagovat na následujícího soupeře, především pak v tréninkových jednotkách, které mají herní, taktické nebo předzápasové zaměření. Co se týká odlehčení, tak to dle mého názoru není o soupeři, ale spíše o atmosféře na konkrétním tréninku. V případě těžkého soupeře je třeba hráče přesvědčit o tom, že ten konkrétní tým nemohou porážet pravidelně, ale jednou z pěti pokusů ano. A pokusit se o to právě v tomto konkrétním zápase.

Příprava na trénink je důležitá.

Někteří hráči potřebují na hraní míč, jiní dávají přednost značce SELECT

Kvalita a historie

13.10.2011
Sleva 50%
Kód: 13

Fotbal

Futsal

Bandáže a ortézy

SELECT®

www.select-sport.cz

Při dokončení objednávky zadejte slevový kód nebo pošlete objednávku na email select@hhsportif.cz
Akce platí pouze 13.10.2011

PAVOUČÍ MUŽ

Ani v těžkém boji o body v přeboru není o vtipné situace nouze. Hráč Motorletu B ve spolupráci s protivníkem tvoří postavu připomínající pavoučího muže, který se snaží dostat míč do sítě za každou cenu. Zápas byl plný krásných momentů a nakonec se obě mužstva rozešla smírně 3:3.

FOCENO: během utkání Loko Vltavín B – Motorlet B.
AUTOR: Ondřej Hanuš

Modré nebe k Vaším nohám

se speciálními slevami
5 % | 9 % | 14 %
pro členy a příznivce klubů
Pražského fotbalového svazu

*na rekreační pobyty v Bulharsku, Řecku, na Kypru, v Turecku,
Španělsku, Itálii, Egyptě, na Maltě a v Chorvatsku*

**ČASOPIS NA NOVÉM
WEBU PFS**

Kompletní archiv Pražského fotbalového speciálu najdete
na internetových stránkách

www.fotbalpraha.cz

Pro uplatnění slev a další
informace navštivte naše
pražské pobočky na uvedených
adresách nebo nás kontaktujte
telefonicky či e-mailem

ALEXANDRIA
Vodičkova 25, 110 00 Praha 1
Tel.: 221 592 592 Fax: 221 592 593
E-mail: vodickova@alexandria.cz

ALEXANDRIA
Španělská 2, 120 00 Praha 2
Tel.: 221 466 466 Fax: 222 251 602
E-mail: info@alexandria.cz

ALEXANDRIA
Galerie Fénix (otevřeno denně)
Freyova 945/35 190 00 Praha 9
Tel.: 211 138 591 Fax: 211 138 595
E-mail: vysocany@alexandria.cz

// ZDE
CHYBÍ
VÁŠ
DRES!!!

FootballMania

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ **NIKE**.

// NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!

INFORMUJTE SE NA INFO@FOOTBALLMANIA.CZ

// NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:

NAD KRÁLOVSKOU OBOROU 1080/51 / 170 00 / PRAHA 7

FootballMania

FOOTBALLMANIA, S.R.O.

NAD KRÁLOVSKOU OBOROU 1080/51 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / **MAIL:** INFO@FOOTBALLMANIA.CZ

WWW.FOOTBALLMANIA.CZ